

白月剛

นางร้าย
หยี่ชุนอ้อ

เคอชุนตี
แห่ง
ต้าหมิง

เล่ม 1

หม่าก่งซิงเตอะเสี่ยวโท : เขียน
S.N. Fujingying : แปล

หนึ่ง

เริ่มใหม่อีกครั้ง

น้ำค้างยามรัตติกาลจับตัวหนากลางเมืองจีนหลัง ค่ำวันที่บกลับลอย
ตกลงไปทั่วจวนเก่าแก่หลังหนึ่ง

ภูเขาจำลองในสวนบุปผาก่อขึ้นเป็นชั้นสลับซับซ้อนอยู่ท่ามกลาง
หลังคาสีเข้ม ภายในกลุ่มค้วนครำหนาที่บั้นนั้นยังมองเห็นเค้าโครงและกลิ่นอาย
ในอดีตของจวนหลังนี้

เปลวเพลิงค่อยๆ ลุกโหม เพลิงสีแดงลามเลียผืนฟ้าที่ละน้อย ภายใน
จวนกลับไม่มีบ่าวรับใช้ตะโกนให้ดับไฟแม้แต่คนเดียว นอกจากแสงเพลิง
ทุกห้องล้วนมืดสนิท มีเพียงเรือนหลักที่ตั้งอยู่กึ่งกลางภูเขาจำลองสูงเพียง
หลังเดียวที่ยังมีแสงเทียนริบหรี่ท่ามกลางเปลวเพลิงพวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า

สาวใช้คนหนึ่งใช้แขนเสื้อปิดปากและจมูก เร่งสาวเท้ารุดมาตาม
ระเบียงทางเดิน ก่อนเดินฝ่าเข้าไปในห้องที่จุดเทียนไว้พร้อมตะโกน “คุณ
หนูรอง! ทหารของทางการข้างนอกนั้นปิดล้อมจวนแล้วเจ้าค่ะ ยามนี้ไฟ
ลุกลามยิ่งนัก พวกเรารับหนึ่กันเถิด”

คุณหนูรองในวัยสามสิบต้นๆ กลับมีตอบอันใด เพียงนั่งตัวงอบน

เก้าอี้ทรงเก๋กม้ สองมือกุมหน้าผากด้วยความเจ็บปวด

สาวใช้เห็นท่าทางของนางก็พลันตกใจ เร่งเข้าไปย่อตัวลงกล่าวเสียง
แผ่ว “คุณหนูรอรอง สวรรค์มิเคยปิดกั้นหนทางมนุษย์...ท่านอย่าเสียใจไปเลย
นะเจ้าคะ”

คุณหนูรอรองเหยียนอึ้งงยหน้า ใบหน้าแดงตามเขี้ยววนเต็มไปด้วยความ
สับสน...เพราะเหยียนอึ้งยามนี้อายุสามสิบปีแล้ว นางทะลุมิติเข้ามาในนิยาย
ถึงสามสิบปี! แต่กลับเพิ่งรู้ตัวเมื่อสามนาทีก่อนหน้านี้เอง

ว่ากันตามสัจย์จริง หลังจากเหยียนอึ้งทะลุมิติเข้าไปในนิยายก็สูญเสีย
ความทรงจำในชาติที่แล้วทันที ซึ่งแน่นอนว่านางจำเนื้อเรื่องไม่ได้สักอย่าง
ต้องใช้ชีวิตอยู่ในนิยายโดยไม่รู้ชื่อไหน่อื่นมากกว่าสามสิบปี กระทั่งวันหนึ่งเกิด
เรื่องใหญ่ขึ้น นางดันล้มหัวกระแทกพื้นจึงได้สติขึ้นมากะทันหัน จากต่างๆ
กับความทรงจำอันนับไม่ถ้วนล้วนประเดประดังเข้ามาในสมอง

นางทะลุมิติเข้ามาในนิยายที่มีชื่อว่า ‘สองเขาน้อยน่ารักผู้เปี่ยมวาสนา’
แค่ดูจากชื่อเรื่องก็รู้แล้วว่านี่ ‘คิย์เวิร์ด’ อยู่มากมาย แต่ละคำล้วน
เป็นสูตรสำเร็จของนิยายอ่านสนุกทั้งสิ้น

ประเด็นสำคัญอย่างแรกก็คือ ‘วาสนาดีแบบสุดฤทธิ์’

ไปเหยยาเหยยาเป็นนางเอกในเรื่อง นางเป็นสาวน้อยน่ารักเปี่ยมวาสนา
มารดาผู้ให้กำเนิดคือเถาซือ สาวใช้ประจำเรือนพักตากอากาศ ซึ่งนายท่าน
ไปผู้มาหลกร้อนถูกตาต้องใจ จึงได้อยู่ข้างกายเขาหลายวัน ก่อนนายท่านไป
จะสะบัดแขนเสื้อจากไป เถาซือที่ตกเป็นของเล่นกลับตั้งครรภ์และให้กำเนิด
ทารกหญิงคนหนึ่ง

นายท่านไปไม่แม่แต่จะถามถึง เถาซือทำได้เพียงตั้งชื่อทารกน้อยว่า
ไปเหยยาเหยยา สองแม่ลูกถูกทอดทิ้งไว้ที่เรือนพักตากอากาศ ชีวิตไม่ได้ดี
ไปกว่าสาวใช้สักเท่าใด

ไปเหยยาเหยยาเกิดมาน่ารักไร้เดียงสาทว่าโง่มนัก เถาซือได้แต่น้ำตา
นองหน้าด้วยความโศกเศร้า กระทั่งวันหนึ่งมีหลวงจีนผ่านมาทักด้วยความ

ประหลาดใจ

“เด็กน้อยผู้นี้คือเทพธิดาเหยาจื่อจูลิงมา ทั้งยังมีชะตาหงส์มังกร¹”

เดิมทีไม่มีผู้ใดคิดเป็นจริงเป็นจัง ทว่าหลังหลวงจีนจากไป นายท่านไปผู้อยู่ห่างไกลคนละฝั่งฟ้าก็นึกถึงบุตรสาวคนนั้นขึ้นมาได้ จึงรับไปเหยาเหยากับมารดามายังเมืองจินหลิงด้วยกันทั้งคู่

นับแต่นั้นมาท้องฟ้าเมืองจินหลิงก็ปลอดโปร่ง ธารน้ำใสสะอาด ดัชนีทองคำ² นำโชคของไปเหยาเหยาล้วนนำพาความรุ่งเรืองสุขใสที่แท้จริงมาสู่ต้าหมิง

ตั้งแต่ที่นางเข้ามาอยู่ในจวน โชคชะตาสกุลไปก็พลิกกลับ หน้าที่การงานของนายท่านไปเจริญก้าวหน้า นายหญิงคนใหญ่ผู้เป็นมารดาเลี้ยงหายจากโรคร้าย เหล่าไท่จวิน³ ยิ้มแย้มเบิกบาน แม้แต่บรรดาอู่เหียง⁴ ของบิดายังไม่มีสิวลักเม็ด น้ำหนักก็ไม่ขึ้นด้วยซ้ำ

นอกจากนี้ทุกสองปีก็มักมีหลวงจีน นักพรตเต๋า หรือแม่แต่หมอคาสนามาเยือนเป็นประจำ เมื่อได้พบไปเหยาเหยาต่างพากันตกใจราวกับได้พบเทพเซียน หากไม่พูดว่า ‘มีชะตาหงส์ฟ้า’ ก็จะต้องบอกว่า ‘นิมิตมงคล’ สุดท้ายยังเน้นย้ำเสมอว่า ‘มีไปเหยาเหยาอยู่ สกุลไปจะเจริญรุ่งเรืองสืบไป’

ผู้มีตะบะสูงเหล่านี้นำชะตาของสกุลไปมาผูกเงื่อนตายกับตัวไปเหยาเหยา นางจึงกลายเป็นสมบัติล้ำค่าของครอบครัว

คนในสกุลไปที่ปฏิบัติต่อไปเหยาเหยาเป็นอย่างดีล้วนมีสุขภาพ

¹ ใช้บรรยายลักษณะใบหน้าหรือรูปร่างของบุคคลที่ดูมีบารมี ผิวพรรณดี มีท่วงท่าสูงศักดิ์ หรือมีอนาคตที่รุ่งโรจน์

² พลังพิเศษที่ทำให้ชีวิตของตัวเองง่ายขึ้น เหมือนการใช้สูตรโกงในเกม

³ คำเรียกมารดาของขุนนางหรือผู้มีตำแหน่งสูงในราชสำนักบางยุคของจีนเพื่อแสดงความเคารพ

⁴ คำที่ใช้เรียกอนุภรรยาหรือภรรยารอง โดยการแต่งเข้ามาด้วยพิธีหมั้นหมาย หรือรับเข้าจวนภายหลังโดยไม่มีพิธีการ

แข็งแรง หน้าทีการทำงานก้าวหน้า ส่วนบรรดาอ๊ะเหนียงและสาวใช้ทีคิดร้าย ต่อนางล้วนมีชีวิตย่าแย้

ขณะที่เหยียนอ๊ะก็เป็นตัวละครน่าสมเพชคนหนึ่ง

เหยียนอ๊ะในนิยายคือพี่สาวต่างมารดา มีชาติกำเนิดจากภรรยาเอก อายุมากกว่าไปเหยาเหยาหนึ่งปี นิสัยหยิ่งยโสก้าวร้าว พุดจาเผ็ดร้อนเสียดหู กระทำการได้ล้วนใช้อารมณ์เป็นใหญ่

ก่อนทีไปเหยาเหยาจะมาถึง เหยียนอ๊ะบุตรสาวภรรยาเอกคือผู้ได้รับการพะเน้าพะนอทีสุดในครอบครัว มารดาผู้ให้กำเนิดนางเป็นภรรยาคนแรกของนายท่านไป แม้ผู้เป็นมารดาจะจากโลกนี้ไปหลังจากคลอดนางเพียงไม่กี่ปี เหยียนอ๊ะก็ยังคงเดินกร่างอยู่ในจวนได้

ก่อนไปเหยาเหยาจะเข้ามาอยู่ในจวนไม่นาน นายท่านไปได้แต่งภรรยาคนที่สอง จวนแห่งนี้จึงมีนายหญิงคนใหม่ ไปเหยาเหยามีนายหญิงคนใหม่อบรมเลี้ยงดู สถานะจึงเทียบเท่าเหยียนอ๊ะโดยปริยาย นางจึงไม่พอใจ จากนั้นมาเหยียนอ๊ะก็แข่งกับไปเหยาเหยาไปเสียทุกเรื่อง กระทั่งลอบแทงข้างหลังตามแบบฉบับนางร้ายซื่อจางทีจงเกลียดจงชัง เอาแต่รังแกผู้เป็นน้องสาว

แน่นอนว่าไปเหยาเหยาย่อมคลาดแคล้วจากภัยร้าย ดัชนีทองคำนำโชคของนางช่วยสะท้อนทุกสิ่งกลับไป อีกทั้งมีอุปนิสัยซื่อาย รวมถึงกิริยาคำพูดทีแลดูซื่อกลั้วและนาร์กยังทำให้ผู้คนชมชอบ ส่วนเหยียนอ๊ะทีกลั่นแกล้งนางยิ่งพบแต่หายนะ ทั้งครอบครัวพากันเดียดฉันท์ หลายครั้งที่นางแพ้ภัยตนเองจนต้องอับอายขายหน้า ทำให้นายท่านไปซึ่งเคยรักใคร่เอ็นดูเหยียนอ๊ะถึงกับตบหน้านางต่อหน้าทุกคน และชังนางไว้ในห้องเล็กทีมีดมืดดำทอว่าเป็นตัวเสียดหายนะของสกุลไป

สุดท้ายเหยียนอ๊ะก็ถูกคนทั้งจวนรังเกียจ ตัวละครตัวนี้จึงเกลียดชังไปเหยาเหยามากขึ้นเป็นธรรมดา

แต่ในนิยายต้นฉบับ เหยียนอ๊ะก็แค่แค้นางร้ายมือสมัครเล่น ไม่มี

ความสามารถเท่าไรนัก มักค้นหาที่ตายช้าแล้วช้าเล่า ทุกครั้งที่ขัดแย้งด้วยเรื่องเล็กน้อยก็จะตีโพยตีพายใหญ่โต ทำให้ตัวละครเหยียนอี่น่าชิงชังยิ่งขึ้น ซ้ำยังรับประกันว่าใช้ประโยชน์จากตัวละครนี้ได้อย่างต่อเนื่อง

เมื่อเนื้อเรื่องดำเนินมาถึงหนึ่งในสามของเรื่อง นางเอกกับเหยียนอี่มีอายุสิบเอ็ดกับสิบสองปีแล้ว ฉากอันน่าขยันทันในนิยายยังคงใช้เหยียนอี่เป็นตัวดำเนินเรื่อง นางเป็นเพียงเครื่องผลิตฉากน่าอัปอาย สร้างความรำคาญใจให้นางเอกไม่เคยซ้ำ จนนักอ่านคิดไม่ถึงว่าหลังจากอ่านมาแปดสิบกว่าตอน กลับยังเจอแต่พลอตจำเจ เลย์ไกรธมากจนตำราด อยากให้กำจัดตัวละครเหยียนอี่ออกไป

นักเขียนตัวตลกปากกาเขียนให้นายท่านไปมอบเหยียนอี่ให้แก่สกุลเหยียน ด้วยเหตุผลกลใดมิได้กล่าว แต่นางเปลี่ยนไปใช้แซ่เหยียนและเป็นบุตรสาวสกุลเหยียนนับแต่นั้นมา

นักอ่านถึงกับหมดคำจะพูด

‘คือพวกฉันอยากให้เหยียนอี่ตายไว้อย่า! ส่งหล่อนออกไปแล้วจะให้หล่อนกลับมาทำเรื่องบัดซบต่ออีกหลายปีอะนะ! นักเขียนไม่มีปัญญาใช้นางร้ายตัวอื่นแล้วหรือไง! สกุลเหยียนแล้วร้ายตรงไหน! ยัยเหยียนอี่ใช้ชีวิตน่าสมเพชยังไง ไม่เห็นจะดูออก!’

เพื่อทำให้นักอ่านสงบลง หลังจากเหยียนอี่ถูกส่งตัวไปแล้ว นักเขียนจึงเล่าเรื่องราวผ่านตัวละครอื่นเป็นครั้งคราวว่านางถูกทารุณในสกุลเหยียนอย่างไร ไม่เป็นที่ต้อนรับเช่นไร ถูกเยาะเย้ยถากถางอย่างไรบ้าง

ทุกคนกลับบอกว่า ‘แค่นี้ยังไม่พอ’ จากนั้นไม่นานเมื่อนางเอกไปเหยอาเหยาเติบโตใหญ่ก็เริ่มมีพระเอกพระรองหลายคนมาติดพัน ชีวิตในแต่ละวันหวานชื่น ทุกคนจึงไม่สนใจอีกต่อไปว่าเหยียนอี่จะมีชีวิตน่าสมเพชอย่างไร

แต่บรรดานักอ่านก็มีประสบการณ์ เพราะหลังจากนั้นไม่กี่ปีเหยียนอี่ก็ออกมาโลดแล่นอีกครั้งจนได้ ซ้ำยังเข้ามาป่วนชั้นอารมณ์นางเอก

ในเมื่อได้ออกมาโลดแล่นแล้วก็ต้องไปต่อจนจบ แม้มีนางร้ายอีกมาก

โพล์มาแผลงฤทธิ์ไม่จบสิ้น แต่เหยียนอู้ก็ยิ่งยืนหยัดได้นานที่สุด เหมือน
แมลงสาบที่ฆ่าไม่ตาย

การได้เห็นว่ายเหยียนอู้จะแกว่งเท้าหาเสี้ยนและผ่านคืนวันอันน่า
เวทนาอย่างไร ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลสำคัญที่ทำให้นักอ่านมากมายติดตาม
อย่างต่อเนื่องไปพร้อมๆ กับกันด่าไม่หยุด

คอมเมนต์สูงสุดในนิยายเรื่องนี้ คือตอนที่เหยียนอู้จะออกเรือหนึ่ง
เป็นประเด็นสำคัญที่สอง

‘เมื่อสนุกกันพอแล้ว ก็หาคนว่าง่ายมาแต่งงานเถิด’

อ้อ เหยียนอู้ไม่ใช่คนที่สนุกจนพอแล้วหรอกนะ นางนี่ละคือ ‘คน
ว่าง่าย’

เมื่อนึกถึงตอนอ่านนิยายเรื่องนี้สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ตนยังอด
เข้าไปคอมเมนต์ด่าไม่ได้ เพราะพระรองคนที่สองซึ่งนางชอบมากที่สุดกลับ
ถูกนักเขียนทำลายเสียจนละหะ

**ซานกวงหยวนพระรองคนที่สองนั้นมีชีวิตที่น่าเวทนา เป็นคนยอมทัก
ไม่ยอมงอ เจียบซิมและสงวนวาจา ชีวิตในเยาว์วัยแสนทุกข์ยาก เคย
เกี่ยวพันกับไปเหยาเหยาในช่วงวัยเด็ก เมื่อเติบโตใหญ่เพราะปกป้องบ้านเมือง
จึงได้บัญชาการกองทัพที่แข็งแกร่ง**

บุรุษผู้นี้พูดน้อย คาดเดายาก แต่กลับคล้ายมีใจพันผูกกับไปเหยา-
เหยา ตราตรึงใจไม่ลืมเลือน

แต่ไม่รู้ว่าเพราะช่วงนั้นกำลังนิยมผู้ชายยันเดระ⁵ ร้ายลึก ลันโดษ
หาเอาแต่ใจตนเองหรือเปล่า เมื่อนักเขียนเห็นว่านิยายของตนขาดตัวละคร

⁵ คำที่เกิดจากการนำเอาคำว่า ‘อาการป่วย’ กับความหลงใหลคลั่งไคล้มาผสมกันใน
ภาษาญี่ปุ่น โดยทั่วไปจะสื่อถึงตัวละครที่มีความคลั่งไคล้หรือหลงใหลอย่างผิดปกติ
จนถึงขั้นอาจใช้ความรุนแรงกับคนที่ชอบหรือรัก

เช่นนั้นจึงคว่ำประตั้นร้อน จู่ๆ ก็กลับขาเป็นดำ ให้ชานกวงหย่วนกลายเป็นตัวร้ายสุดวิปริต ทั้งยังประกาศว่าได้บอกใบ้ล่วงหน้าไว้นานแล้ว

เพียงไม่กี่บทในนิยาย ชานกวงหย่วนก็ตกหลุมรักนางเอกแต่ไม่อาจครอบครอง จึงเริ่มเข้าสู่ด้านมืดและถูกครอบงำ เขาทำร้ายร่างกายและจิตใจนางเอก ในเมื่อไม่อาจสมหวังก็ต้องทำลายนางเสีย

ส่วนเจ้าบัฟ⁶ โชคดีของไปเหยาเหยาที่ไม่รู้ว่าเป็นอันใดนัก เมื่อเผชิญหน้ากับบุรุษก็มักเปิดทางให้ตลอด นางจึงถูกเขาตะครุบและโดนทรมานจนบาดเจ็บไปทั้งร่าง

หากเป็นสิบห้าปีก่อน ต่อให้นางเอกอย่างไปเหยาเหยาจะถูกแขวนบนกำแพงเมืองสักเจ็ดวัน หรือถูกควักมดลูกออกมา นักอ่านก็คงอยากอ่านต่อ

แต่ตอนนี้ทุกคนเข้ามาอ่านนิยายเรื่อง 'ฮ่องเฮาน้อยน่ารักผู้เปี่ยมวาสนา' เพื่ออ่านฉากรักหวานชื่น จู่ๆ กลับเจอเนื้อเรื่องขยะเช่นนี้จึงหัวร้อนขึ้นมาทันใด

นักเขียนที่ชอบแต่งเรื่องตามกระแสเมื่อพบว่าความคิดเห็นเป็นไปในทิศทางไม่ค่อยดี จึงรีบให้พระเอกอย่างอ่องเหิงฉายเดี่ยวไปช่วยเหลือไปเหยาเหยาในทันที

ชานกวงหย่วนไม่เพียงพ่ายแพ้หมดรูป เขายังเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดฉากจบสุดเร้าร้อนคล้ำน้ำตา และบทอัศจรรย์ของไปเหยาเหยากับท่านอ่องหลังจากที่ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง

แม้ฉากร้อนแรงจะสมใจ แต่กลับยังบรรเทาความโกรธเคืองไม่ได้ ความโกรธแค้นที่ผู้อ่านมีต่อความลุ่มหลงหมดมาดของชานกวงหย่วนยังคงคุกรุ่นไม่คลาย นักเขียนจึงได้แต่หาถูกใหม่ โดยให้พระเอกอย่างอ่องเหิง

⁶ บัฟ (Buff) คือความสามารถที่ทำให้ตัวละครได้รับสถานะอันเสริมให้ตนเองเก่งหรือมีความสามารถมากขึ้น

รบเร้าให้ฮ่องเต้พระราชทานสมรส จับซานกวงหย่วนแต่งงานกับเหยียนอี่ ที่มีชื่อเสียงหมั่นโหม่งพอกัน

เหยียนอี่อ่านเงืงตรงนี้ก็รู้สึกเพียงว่าเรื่องราวกลับตาลปัตรไร้เหตุผล ลึนดี ซานกวงหย่วนเสียสติไปแล้วหรือ! เขาเห็นด้วยได้อย่างไร

แต่กลับเห็นนักอ่านส่วนหนึ่งชอบใจ ร้องเป็นเสียงเดียวกัน

‘ผีเฝ้าโลงผุ ฟินจัด สะใจเวอร์’

ทว่าหลังจากแต่งงานเป็นภรรยาให้สุนัขขั้วตัวนั้น ต้องกินของเหลือจาก คนอื่นมากกว่าสิบปี สิ่งที่อยู่ในใจนางคือความ “น่าขยะแขยง เขาช่างน่าชิงชัง นัก น่าเดียดฉุนท์เป็นที่สุด!”

นักเขียนเองคงตระหนักได้ในภายหลังว่าตนเขียนนิยายพลอต น่าเฟะออกมา หลังจากที่เขียนฉากแต่งงานของเหยียนอี่ จึงไม่ให้คู่ผัวขั้ว เมียทรมานอย่างเหยียนอี่กับซานกวงหย่วนปรากฏตัวอีก เพียงเอ่ยถึงผ่าน ตัวประกอบอื่นๆ เป็นครั้งคราวว่าเหยียนอี่สวมเขาให้ชายหนุ่มอย่างไร หรือ บุรุษผู้นี้ทุบตีเหยียนอี่อย่างไรร้ายเช่นไร

นักอ่านชอบอ่านแนวนี้กันมาก สุดฟินไปตามๆ กัน พอมีข่าวลือเรื่อง แท้งบุตรของเหยียนอี่เพราะความรุนแรงในครอบครัวก็พากันให้ร้องยินดี

เหยียนอี่รู้สึกว่ายัดนี้ตนเป็นเครื่องกอบโกยก่ำไรดีๆ นี่เอง

แต่นี่คือรายละเอียดในเนื้อเรื่องที่เหยียนอี่เคยอ่าน เมื่อนางนึกย้อน กลับไปถึงช่วงเวลาสามสิบปีที่ผ่านมาจากตน มันกลับแตกต่างจากรายละเอียดในนิยายอย่างสิ้นเชิง

เหยียนอี่กับซานกวงหย่วนแยกกันอยู่ตั้งแต่แรก นานที่ปีหนจะได้ พบหน้ากันสักครา ซานกวงหย่วนก็ไม่ได้แสดงท่าทีอันใด คงเพราะเขา เกลียดซังนาง ไม่แน่ว่าหากเหยียนอี่นอกใจอีกฝ่าย เขาอาจตบตีนางขณะ กระทำเลวทรามบนเตียงก็เป็นได้

พวกเขาเหมือนคนแปลกหน้าที่อดทนระอาใจกันมากกว่า

หรืออย่างเรื่องที่เหยียนอี่เล่นงานไปเหยาเหยาไม่น้อยในช่วงหลายปี

มานี้ อันที่จริงนางจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตนทะเลลุมิตีมา รวมทั้งเป็นคนใจแคบ
ตื่นขึ้นมาแต่ไหนแต่ไร ข้าถูกไปเหยียดเหยียดแรงแรงความรักและโอกาสทุกอย่าง
ไป ความริษยาและความแค้นเคืองจึงก่อเกิดขึ้นในใจทีละน้อย ภายหลังยัง
เกิดเหตุการณ์มากมาย อีกทั้งยากจะหลีกเลี่ยงไม่ข้องเกี่ยวกับไปเหยียดเหยียด
เลยยิ่งทำให้นางเกลียดชังสตรีผู้นี้

วิธีการของเหยียนอี่มิได้โง่เขลาเบาปัญญาเหมือนในนิยาย แต่เป็น
ดัชนีทองคำนำโชคอันไร้เทียมทานของไปเหยียดเหยียดต่างหาก ที่ทำให้แผนการ
ทั้งหมดของเหยียนอี่มิถูกเปิดเผยอย่างไร้เหตุผล

อีกตัวอย่างก็คือ แม้เหยียนอี่มิจะสู้นางเอกไม่ได้ แต่มิได้นำสมเพช
ขนาดนั้น นางมีเส้นชีวิตที่ไม่ถูกกล่าวถึงในเรื่อง ทว่าในนิยายมักนำเสนอ
ผ่านข่าวลือต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านกับนางเอกคิดว่าเหยียนอี่มิชีวิตอยู่มีผู้ตาย
เสียดีกว่า

ประเด็นสำคัญที่สามคือ ‘บุรุษมีสองหน้า?’

สำหรับไปเหยียดเหยียด... ท่านองค์คือพระเอก พระรองคนที่หนึ่งที่เป็น
มหาเสนาบดี และพระรองคนที่สองซึ่งเป็นแม่ทัพ ต่างก็หลงรักนางอย่าง
หน้ามืดตามัว

สำหรับบุรุษเหล่านี้... การชิงอำนาจทางการเมืองก็ดี ความขัดแย้งที่
เกิดขึ้นภายในก็ดี ทั้งหมดนี้เพียงเพื่อให้ได้รับความรักจากไปเหยียดเหยียด
พวกเขาต่างทุ่มสุดตัว ฟาดฟันกันจนนองเลือด ด้วยหวังว่าหญิงสาวจะมี
รอยยิ้ม มือที่เนียนเลือดก็เพียงเพื่อลูบไล้แก้มบอบบางของนาง...

ในนิยายต้นฉบับ เพื่อสะท้อนให้เห็นความรักอันงดงามไร้สิ่งใดเทียบ
ของไปเหยียดเหยียดแล้ว ยังตั้งใจเขียนให้เหยียนอี่มิหลงรักองค์หญิงอย่างหัวปัก
หัวป้า แต่ถูกเขาทิ้งขว้างหลังจากสุมเลือดสุมเนื้อหลอกใช้นางจนหมด
ประโยชน์ ก็โยนสตรีผู้นี้เข้าสู่สถานะที่ไม่มีวันพลิกฟื้นด้วยการบีบให้ออก
เรือนกับซานกวางหย่วนคนเสียสติ

เมื่อเหยียนอี้ในเวลาสั้นนี้มาถึงคำบรรยายในนิยายต้นฉบับก็แทบอยาก

จะกล่าวคำบริภาษออกมา

รักกับผีนะสิ! สามสิบปีมานี้นางไม่ได้รักผู้ใดเลย นางรักเงินต่างหาก
เล่า!

ในความเข้าใจของนาง จุดคลาดเคลื่อนสำคัญที่สุดระหว่างนิยาย
ต้นฉบับกับช่วงชีวิตสามสิบปีของเธอก็คือ บุรุษในนิยายเรื่องนี้หาดีไม่ได้
สักคน

บุรุษผู้มีรักลึกซึ้งในมุมมองไปเหยาเหยาล้วนแต่เป็นพวกทะเลาะ-
ทะยานใจยกขี้ใจมาร สิ่งที่ไม่ได้เขียนไว้ในนิยายรักน้ำเน่าอย่าง ‘สองเฮา
น้อยน่ารักผู้เปี่ยมวาสนา’ ก็คือ การทำหั่นแขนขาผู้คนเป็นผักปลา การ
เปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ที่ยากจะคาดเดา

ในช่วงเวลาสามสิบปีนี้ นางกับบุรุษเหล่านี้ก็เพียงแค่หลอกใช้และ
แทงข้างหลังกันไปมา

ที่เหยียนอี้ตกอยู่ในสภาพน่าสมเพชเช่นวันนี้ไม่ใช่เพราะถูกดัชนี
ทองคำของนางเอกบันดาล ‘ทัณฑ์สวรรค์’ แต่เป็นเพราะนางพ่ายแพ้ให้
พระเอกอย่างอ่องเหิงในการชิงอำนาจ นางรู้เกี่ยวกับเขามากเกินไป หรือก็
คือความลับของราชวงศ์ ฉะนั้นต่อให้นางพ่ายแพ้หรือไม่มีประโยชน์ใดๆ
อีก อ่องเหิงก็ต้องตามล่านางไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่อยู่ดี

เรื่องราวในขณะนี้ก็เป็นบทหนึ่งในตอนพิเศษของนิยายต้นฉบับ ใน
ที่สุดอ่องเหิงก็ได้เป็นฮ่องเต้ ส่วนไปเหยาเหยาทะยานไกลขึ้นมาสู่สถานะ
สองเฮาผู้เป็นที่รักเพียงหนึ่งเดียวตามคำทำนายของหลวงจีน หลังจากครอง
บัลลังก์ไม่นาน นางก็ให้กำเนิดโอรสองค์ที่ทำแก่อ่องเหิง เขาจึงตั้งใจมอบ
ของขวัญชิ้นใหญ่แก่ไปเหยาเหยา ซึ่งก็คือชีวิตของเหยียนอี้

อย่างไรก็ตาม ไปเหยาเหยาผู้มีจิตใจดงามและไร้เดียงสา เมื่อได้รู้
ภายหลังว่าเหยียนอี้ ‘ประสบอุบัติเหตุ’ เสียชีวิต ก็ทอดถอนใจออกมาแต่
ไม่ก็ครั้ง

นักอ่านพากันรู้สึกว่าจะจากอ่องเหิงสั่งหารเหยียนอี่เพื่อไปเหยาเหยา
ช่างเอ็น ‘ความรักหวานซึ่งตรึงใจ’

ในนิยายต้นฉบับบรรยายไว้ว่าจวนของเหยียนอี่ถูกเพลิงไหม้ ตัวนาง
ถูกไฟคลอกตายในกองเพลิง เสี่ยงโหยหวนแสลงहुตั้งต่อเนื่องไม่ขาดสาย

แต่ความเป็นจริงก็คือเหยียนอี่เป็นคนจุดไฟเผาเอง นางรู้ว่าทหาร
ของอ่องเหิงได้ล้อมจวนเอาไว้ และพร้อมจะบุกเข้ามาทุกเมื่อ จึงยอมเผา
จวนเอง ปล่อยให้หยกคิลาถูกไฟเผาผลาญ⁷ เหยียนอี่คิดว่าถึงตนจะอายุสามสิบ
ปีแล้ว แต่ก็ไม่นับเป็นอุปสรรคต่อการกลับมาสู่ใหม่อีกครั้ง จึงเตรียมเส้นทาง
ลับไว้แล้ว ทั้งยังเตรียมพร้อมจะหลบหนีออกไป

ก่อนที่นางจะหนีตายดันล้มศีรษะกระแทกพื้น ทันใดนั้นก็จำได้ว่า
ตน...ทะลุมิติเข้ามาอยู่ในนิยายตั้งสามสิบปีแล้ว

ช่างกะทันหันเกินไป

ยามนี้เอง สาวใช้ข้างกายพลันเขย่าไหล่เหยียนอี่ “คุณหนูรอน! หาก
ยังมีหนีจะไม่ทันกาลแล้วเจ้าค่ะ!”

เหยียนอี่จึงได้สติกลับมาในทันใด นางลุกขึ้นพร้อมทั้งสลัดเนื้อเรื่อง
เดิมทั้งหมดในนิยายที่เล่นเข้ามาในสมองทิ้งชั่วคราวแล้วเอ่ย “ไป”

สาวใช้ประคองเหยียนอี่เดินไปที่ประตู เพลิงด้านนอกกำลังลุกไหม้
ใบหน้านางถูกไอร้อนลามเลียจนแสบร้อน ผมเผ้าหงิกงอ ไฟได้ลุกลามไป
ถึงยอดไม้กลางสวนแล้ว ท้องฟ้าในคืนเดือนมืดไร้ดวงดารา ครั้นกวาดตา
มองรอบด้านก็เห็นแต่สีแดงดำ

สาวใช้หันมาหาเหยียนอี่ นางแต่งงานมาหลายปีแล้วก็จริง แต่กลับ
ไม่อนุญาติให้ผู้ใดเรียก ‘ซูหยิน’ เนื่องจากไม่ยอมรับการแต่งงานเพียง
ในนามนี้ จึงให้ผู้อื่นเรียกขานว่า ‘คุณหนูรอน’ เท่านั้น

เหยียนอี่มีประสบการณ์ทั้งดีและร้าย ทุกคนล้วนกล่าวว่านางเป็น

⁷ เป็นสำนวนจีน อุปมาว่าดีชั่วหรือโง่ฉลาด ทุกสิ่งล้วนต้องมอดม้วยไปพร้อมกัน

‘สตรีวัยกลางคนที่เปี่ยมเสน่ห์’ ‘สตรีไร้บุตรไร้ธิดา’ คนที่พบบานนางมักถูก ดึงดูดด้วยรูปลักษณ์นี้ เพราะเหตุนี้จึงต้องสรรหาคำใหม่ๆ มาเพื่อกล่าวคำ บริภาษนาง

เหยียนอี่ไม่เหมือนสตรีทั่วไปที่อกเล็กไหล่แคบ อ่อนแอ่นอรชร นาง เกิดมาสูงระหง มืออ้อม หน้าตาดงงามเย้ายวน ดวงตาสีอำมรินทร์ชัดเจน ทั้งดูขี้นและออกอ้อน แขนขาวเนียนไม่เห็นกระดูก ดวงหน้าตั้งจันท์ เพ็ญ ปากแดงอวบอ้อม ต่างจากหญิงสาวหลายคนที่มีรูปร่างเล็ก ทว่านาง มีได้ใส่ใจรูปร่างอวบอืดของตน มักเดินเซิดหน้าอกผายไหล่ผึ่ง อวด ทรวดทรงอันเปี่ยมเสน่ห์

ยามเอ่ยวาจา ก็แผ่ร้อนไร้ความเกรงกลัว ยามมองผู้คนก็จะส่งยิ้ม ยั่วเย้าให้เสมอ เรียกได้ว่าเป็นสตรีอวบอ้อมมีน้ำมีนวล ดงงามเย้ายวน และ โดดเด่นสะดุดตา

แม้ยามนี้ผมเฝ้าของเหยียนอี่จะกระเซอะกระเซิงเล็กน้อย ปากก็ สาปแช่งฮ้องเต้ที่เพ่งขึ้นครองบัลลังก์ให้สิ้นทายาท พลังแรงสาวเท้า แต่ ความงามของนางยังคงพร่างพราวท่ามกลางเปลวเพลิง ไม่ลดทอนลงไปเลย แม้แต่นิด

เพียงไม่นานสองนายป้าก็เข้าใกล้ทางลับ จนหลังนี้เคยเป็นของสกุล ไป หลายปีก่อนเหยียนอี่ใช้กลอุบายแย่งชิงคืนมา เส้นทางลับนั้นคือสิ่งที่นาง ค้นเคยดีจากความทรงจำเมื่อเยาว์วัย

แต่ยามนี้ตรงปากทางเข้ากลับมีเงาร่างสูงใหญ่ของคนผู้หนึ่งยืน ตระหง่าน

แวบแรกสาวใช้ยังจำไม่ได้ เหยียนอี่กลับชะงักเก้าโดยพลัน หนึ่งไป ครู่หนึ่งแล้วเอ่ย “...ซานกวงหย่วน”

ซานกวงหย่วนเดินออกมาจากเปลวไฟราวกับอาบด้วยโลหิต ดู ประหนึ่งผีร้ายที่กลายร่างจากกองเก้าถ่านของเพลิงอเวจี

เหยียนอี่ไม่ได้พบหน้าเขามาสองปีแล้ว

ชานกวงหย่วนสวมเกราะอ่อน ห้อยดาบไว้ข้างเอว มีอกุมเส้มน้ำ บน
ใบหน้าปรากฏรอยแผลยาวเส้นหนึ่งที่กอนหน้ามีเคยมี

เขามีดวงหน้าสง่างามสูงศักดิ์ กรอบหน้าคมสันแลดูเย็นชาเด็ดเดี่ยว
ลักษณะ ‘อ่อนโยนกว่าแกร่งกล้า’ ที่บรรดาปราชญ์อาวุโสลัทธิขงจื้อเคารพ
บูชาสะท้อนให้เห็นบนหว่างคิ้วและในดวงตาของเขา

ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าตัวยังมีอุปนิสัยหนึ่งเยี่ยมสงวนวาจา เย็นชาแข็ง
กระด้างมีอาจคาดเดา อีกทั้งคำพูดและการกระทำที่ไม่อาจกะเหน็น ยังทำให้
ผู้คนมากมายไม่ไว้ในราชสำนักหรือในสนามรบมิอาจรับมือทัน จึงมีข่าวลือ
เหลวไหลเกินบรรยายเรื่องความโหดเหี้ยมของเขาแพร่สะพัดไปทั่วแผ่นดิน

ประหนึ่งดาบเลื่องชื่อที่ห่อหุ้มด้วยประกายเยียบเย็นกลางมหานคร
อันเยียบสงบ แต่นั่นก็เป็นเพียงอดีต

หลังจากตกอยู่ในสภาพน่าสังเวชมาหลายปี ชานกวงหย่วนก็เริ่มจะ
ควบคุมสติหน้ามิได้ บาดแผลเพิ่มพูน รอยยิ้มฉายแววเยาะหยันถากถาง
ปล่อยเนื้อปล่อยตัว ชายหนุ่มซึ่งเป็นเหมือนภาพวาดยุทธภพพันธุ์ที่เปี่ยม
พลังบีบใจผู้คน กลับถูกดาบกรีดเป็นชิ้นเปราะละเอียดสกรปรก แลดูหน่วย
ซบซ้อน ทว่าลึกซึ้งน่าค้นหา

เหยียนอู๋ไม่ต้องคิดให้มากความก็รู้ว่าเขาต้องการมาจับตัวนาง นาง
ไต้ยินเสียงเล่าลือมาบ้าง เป็นต้นว่าจู่ๆ ชานกวงหย่วนก็มีกำลังพลมากมาย
ในมือหลังจากตกต่ำ ผู้คนจึงตระหนักได้ว่าแท้จริงแล้วเขาหลงเงงไปไม่น้อย
ในระหว่างที่อ่องเหิงอยู่ในวังวนการต่อสู้เพื่อแย่งชิงบัลลังก์

นางเล็กคิ้วก่อนจะยิ้มแล้วกล่าว “ชานกวงหย่วนของเราสวมเกราะ
พกดาบพกตราหยกมาเสียด้วย ไปประจบประแจงอ่องเหิง อ๊ะ! ไม่ลิ ฮ่องเต้
องค์ใหม่มาแล้วหรือ บุรุษผู้นี้ช่างมีน้ำอดน้ำทนนัก หลายปีก่อนที่ถูกเขาลง
แสะ ยอมเป็นหินรองเท้าให้สองสามีภรรยาคุณั้นก้าวไปสู่ความเกรียงไกร
ยามนี้สภาพการณ์ตกต่ำ ก็ยังเป็นแม่ทัพสุนักรับใช้ของฮ่องเต้ฮ่องเฮาคู่นั้น
เพื่อนำคนมาล้อมจับข้า หากเจ้าละทิ้งภรรยา เช่นนั้นก็ตอน ‘ของสงวน’

เข้าวังไปให้สิ้นเรื่องเสียเถิด คงไม่มีกงก⁸ คนไหนคอยถือพู่กันอยู่เบื้อง
พระพักตร์ เฝ้ารับใช้พวกเขาได้ดีเท่าเจ้าแล้ว”

สาวใช้ที่พยุลงเหยียนอ้อซิมบั้น ‘ตูปๆ’ นางติดตามรับใช้เหยียนอ้อมา
หลายปีแล้ว รู้ว่าทั้งสองไม่ถูกชะตากันยิ่งนัก แต่ยามพบหน้าชานกวงหย่วน
จะไม่พูดไม่จา ไม่แม้แต่จะร้องอยู่นาน เหยียนอ้อกลับสบถคำทั้งวัน ช้าซง
ด้านการพนาคำพูดเสียดหูกระทบจิตใจผู้คน

เหยียนอ้อเมื่อยังปากไม่ได้ก็ไม่คิดขัง สามืออย่างชานกวงหย่วนเป็น
เครื่องยืนยันความอัปยศของนาง แล้วจะทำดีกับเขาไปเพื่อสิ่งใด

งานมงคลของทั้งสองคือสมรสพระราชทาน การหย่าร้างเป็นเรื่อง
ไร้ความหวัง...นอกจากนางตายไปเสีย หญิงสาวจึงมั่นใจอย่างยิ่งว่าชาน-
กวงหย่วนมาเพื่อสังหารตน

ระหว่างพวกเขาหากมีคนหนึ่งตายตกไป จึงจะยุติสมรสพระราชทาน
อันแสนอัปยศนี้ได้

เสียงของชานกวงหย่วนแหบแห้งอยู่บ้าง แขนเสื้อมีรูปรบระยจาก
สะเก็ดไฟ “ข้ากับเจ้าล้วนรู้จักทางลับนี้ ในเมื่อเจ้าจะไปทางนี้ พวกเราก็รีบ
ไปกันได้แล้ว”

ท่ามกลางเปลวเพลิง เหยียนอ้อคล้ายได้ยินเสียงกู่ร้องของเหล่าทหาร
และเสียงย่าเท้า ดูท่าอ่องเหิงคงอยากยืนยันให้แน่ชัดว่านางตายจริงๆ ถึงได้
ส่งคนบุกเข้ามาในจวนที่ไฟไหม้จนไม่เหลือซากหลังนี้ ไม่รู้ว่าชานกวงหย่วน
คิดจะปิดเส้นทางนางหรือไม่

หญิงสาวโมโหจนหลุดคำ “ชานกวงหย่วน เจ้าเห็นว่าเราสองเป็นสามี
ภรรยากันจริงๆ หรือ ให้ข้าเชื่อว่ากองทัพสวรรค์มารับข้ากลับตำหนัก
สุชาวดีไปล้างเท้าให้พระแม่หวังหมู่ ยิงนำเชื่อมากกว่าการที่เจ้ามาช่วยข้า
เสียอีก”

⁸ สรรพนามที่ใช้เรียกขันที้

ชานกวางหย่วนแค้นเสียงเยือก “หากพระแม่หวังหม่อมมาให้เจ้าล้าง
เท้า คงถูกลีบคมๆ ของเจ้าช่วนตายก่อนกระมัง รีบไปกันเสียที”

ปกติเขาพูดน้อยสงวนถ้อยคำยิ่ง แต่ก็มักตอกกลับมาคำสองคำเป็น
ครั้งคราว ทำให้นางรู้สึกว่ามีอีกฝ่ายพอจะตอบโต้ทันกันอยู่บ้าง

เหยียนอ้อมองเล็บยาวสีแดงสดของตัวเอง นางเคยช่วนหน้าชาน-
กวางหย่วนในวันมงคลไปคราหนึ่ง

หยกห้อยและปายไม้ไผ่ข้างเอวชานกวางหย่วนเป็นเครื่องยืนยันว่า
สถานะของเขาในกองทัพ ณ เวลานี้ไม่ต่ำต้อย เหยียนอ้อมีความรู้สึกว่าชานกวางหย่วน
กลับสู่ตำแหน่งแม่ทัพเมื่อใด แต่นางรู้ว่ามีโอกาสเชื่อใจผู้ใดได้ จึงก้าวถอยหลัง
หลายก้าว

โครงสร้างในจวนนั้นสลับซับซ้อน ยังมีทางอื่น ไม่แน่ว่าอาจจะใช้
หลบหนีได้

เหยียนอ้อมหันหลังกลับโดยไม่คิด เพิ่งจะวิ่งกลับเข้าไปในระเบียงเรือน
ก็ได้ยินเสียงคำรามด้วยความตกใจของชานกวางหย่วน เสียง ‘เอี้ยดอัดัด’
ดังขึ้นเหนือศีรษะ เหยียนอ้อมเงยหน้าขึ้น ภาพสุดท้ายที่เห็นมีเพียงคาน
ไต่หลังคาที่ร่วงลงมา นางยกสองมือขึ้นด้วยความตกใจ

ความคิดสุดท้ายที่หลงเหลืออยู่ในหัวของนางก็คือ ‘สิเล็บขีดหมด
แล้ว คงต้องทาเล็บใหม่แล้ว’

อาการปวดศีรษะอย่างรุนแรงหายเป็นปกติทิ้ง เมืองหน้าเหยียนอ้อม
เหลือเพียงความดำมืด

นิยายต้นฉบับตัดสินชะตากรรมของนางแล้วจริงๆ หรือ นางเลี้ยง
จุดจบสุดท้ายไม่พ้นจริงๆ อย่างนั้นหรือ นางไม่ยอม

ชีวิตตนช่างต่างจากคนอื่นๆ ที่จดจำเรื่องราวได้ตั้งแต่ต้น จากนั้น
ก็ทะลุมิติเข้ามาในนิยาย แล้วเป็นตัวดำเนินเรื่อง ใช้อุปนิสัยของตน
เปลี่ยนแปลงตัวร้ายที่ทุกคนดูถูกดูแคลนได้

แต่นางกลับต่างไป ใช้ชีวิตมาตั้งสามสิบปีแล้ว เป็นเหยียนอ้อมี่ผู้มี

อุปนิสัยน่าชิงชัง นางเป็นตัวประกอบหญิงที่มีจิตใจคับแคบ ไม่ได้รับความ
เป็นธรรม และอยากหาทางเอาคืนนางเอก สำหรับตัวละครในนิยายต้นฉบับ
นางกลับมีความรู้สึกที่ชิงชังจากเบื้องลึกของจิตใจด้วยเช่นกัน

นางเกลียดไปเหยาเหยาจากกันบึ่งหัวใจ รังเกียจอ่องเหิง เดียดฉันท์
ซานกวงหย่วน แต่ก็ชิงชังตนเองมากกว่า

เหยียนอี่ผู้นี้ควรจะทำอะไรเสียตั้งแต่เล็กไปเสีย ไม่สนใจฟ้าดิน
หรือมนุษย์หน้าไหนทั้งสิ้น มิเช่นนั้นนางจะยึดเหนี่ยวสิ่งใดเอาไว้มิได้เลย
เพราะการลงเอยต้องเอาใจบิดาหรือไม่ ต้องเป็นบุตรสาวแสนดีหรือไม่
ยามแก่แล้วผู้อื่นควรผ่อนปรนสักนิดหรือไม่... สิ่งเหล่านี้มีแต่จะทำให้นาง
เสียโอกาส

ชำระล้างอย่างไรก็ไม่บริสุทธิ์เสียแล้ว นำเสียตายที่ไม่ชั่วช้าให้เร็ว
กว่านี้ กว่าเหยียนอี่จะตระหนักได้ก็สายไปเสียแล้ว

นางได้ยินเพียงเสียงตะโกนเรียกสะท้านหัวใจของซานกวงหย่วน
“เหยียนอี่!”

หญิงสาวจมอยู่ท่ามกลางความมืดมิด ทว่าไม่นานก็ปวดศีรษะอย่าง
รุนแรงอีกครั้ง อาการปวดศีรษะนี้มาพร้อมกลิ่นหอมของดอกไม้และ
สายลมยามฤดูใบไม้ผลิ ร่างกายจมอยู่ในสัมผัสอ่อนนุ่มราวกับถูกห่อหุ้ม
ด้วยผ้าไหม...

“คุณหนูรอรอ!”

“คุณหนูรอรอ...เฮ้อ หน้าผากบวมปูดเขียว จะไม่เป็นไรจริงๆ หรือ”

“อย่าเพิ่งไปหาสูหยินด้วยเรื่องนี้เลย ไม่เห็นหรือว่าตั้งแต่สูหยินผู้นี้
เข้าจวนมาก็จงเกลียดจงชังคุณหนูรอรอ!”

“แต่เมื่อครู่สูหยินบอกว่าจะมีโต๊ะชื้อมาเยื่อนที่จวน ทั้งยังสั่งให้คุณหนู
รอรอไปพบด้วย”

เหยียนอี่ที่กำลังอยู่ในอาการปวดศีรษะอดสบถออกมาไม่ได้ ทันท

ที่บรรดาสาวใช้ซึ่งรายล้อมอยู่ได้ยื่นคำพูดไม่น่าฟัง พวกนางก็พากันสุด
ลมหายใจเอือกไปตามๆ กัน

นางค่อยๆ ลืมตาขึ้น

ผ่านานถูกปลดลงปิดหน้าต่างไว้ครึ่งหนึ่ง ทิวทัศน์ในฤดูใบไม้ผลิช่าง
งดงามจนตาพร่า รู้สึกคั่นหน้าคั่นตาสาวใช้ที่รายล้อมอยู่ในห้องนอน ทว่า
กลับจำชื่อมิได้

เหยียนอี่ฝืนลุกขึ้นมา ระหว่างที่กำลังมึนงงอยู่นั้น เหล่าสาวใช้ที่คุกเข่า
ลงข้างเตียงต่างเหลือบมองนาง เอาแต่เรียกว่า ‘คุณหนูรอง’

เหยียนอี่ก้มหน้าลงมองมือของตน เป็นมือที่หึ่งเล็กและเนียนละเอียด
ดูแล้วไม่น่าเกินแปดเก้าขวบ ครั้นพิเคราะห์จากเครื่องใช้เครื่องเรือนก็ยิ่งดู
เหมือนห้องนอนยามที่นางยังเยาว์วัย

นางกลับมาเกิดใหม่เมื่อครั้งที่ยังเยาว์วัยอย่างนั้นหรือ

แต่ทะเลmitesก็ทะเลmitesแล้ว แค่เกิดใหม่คงไม่น่าตกใจนักกระมัง

นางริบคิดว่าตนย้อนเวลากลับมาในตอนใด

ทันใดนั้นก็มองไปยังสาวใช้ที่อายุมากที่สุด “เจ้าพูดว่าฮูหยินคนใด
ได้ชื่อที่ไหน นี่มันเรื่องอะไร”

สาวใช้รีบตอบ “วันนี้ได้ชื่อเจิงเต๋อมาเยี่ยมเยียนที่จวนเจ้าค่ะ หน่าเย
ไ้^๙ใหญ่กำลังถกคัมภีร์กับท่าน กล่าวว่ให้เชิญคุณหนูรองกับคุณหนูสาม
แฉะไปสักหน่อย ให้ท่านได้ดูใบหน้าและท่านายชะตออนาคต ยังขอให้ท่าน
ช่วยสวดมนต์เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงด้วยเจ้าค่ะ”

เหยียนอี่นวดขมับ ในที่สุดก็คิดออก

นี่เป็นตอนที่นางอายุแปดขวบ ไปเหยาเหยาเพิ่งเข้ามาในจวน เป็นช่วง
เวลาเริ่มต้นของความไม่ลงรอยและการกลั่นแกล้งกันเล็กๆ น้อยๆ ยังคง
ไม่มีใครใดคิดเป็นจริงเป็นจัง

^๙ คำที่ใช้เรียกภรรยาเอก หรือนายหญิงใหญ่ของบ้าน

อีกทั้งเป็นปีที่หลวงจีนมาเป็นแขกที่จวนสกุลไป ทุกถ้อยคำวาจา
ยกยอไปเหยาเหยาเสียสูงส่งเทียมฟ้า ฟังกลบเหยียนอี่จนมรรณี นายท่าน
ไปผู้ศรัทธาในตัวหลวงจีนยิ่งนักจึงได้รับผลกระทบเป็นอย่างมากเช่นกัน

เรื่องบางเรื่องในวันนี้จะเป็นตัวกำหนดชะตาของนางในอนาคต ถึง
ขั้นกำหนดเส้นทางชีวิตที่แสนสำคัญของนางในชาตินี้ด้วยก็ได้

ชีวิตนางกับไปเหยาเหยาแตกต่างกันราวฟ้ากับเหวก็เนื่องจากสาเหตุ
นี้นั่นเอง

ครุอโยธา

สอง เงื้อมมือ

เหยียนอู่รีบหน้าผาก ก่อนจะลุกขึ้นไปนั่งหน้าบ้านคั่นช่อง สาวใช้สอง
สามคนรีบล้างหน้าและแต่งตัวให้นาง

เหยียนอู่ในตอนนี้มีสาวใช้ถึงสี่ห้าคน และแม่นมอีกสองคนคอย
ดูแลรายล้อมรอบกาย ต่อไปอาจได้รับความสุขสบายเช่นนี้แล้ว

นางกวาดตามองไปรอบด้าน จำได้เพียงว่าสาวใช้อายุมากที่สุดมีชื่อ
ว่าฟางสี่...ดูเหมือนข้างกายนางจะมีแต่พวกไม่ได้เรื่อง เป็นสาวใช้ที่มีทั้งเงิน
และเวลาแต่งกายงดงาม โดยเฉพาะฟางสี่ที่อายุสิบเจ็ดสิบแปดปีและอยู่ใน
วัยกำดัด สดใสมีเสน่ห์ เด็กสาวปักปิ่นหยกประดับดอกไม้ สวมชุดผ้าปัก
มักกระทำเรื่องต่างๆ แทนเหยียนอู่ซึ่งไม่ประสีประสาและใช้ชีวิตอย่าง
คุณหนูคนหนึ่งในงาน ซึ่งไม่ใช่แค่ฟางสี่ รอบกายเหยียนอู่ยังมีพวกมือไว
อยู่ไม่น้อย

มารดาของนางเสียชีวิตไปสามปีแล้ว สิ้นเดิมหรือเงินทองที่ทิ้งไว้ให้ก็
ร่อยหรอลงทุกที กระทั่งนางออกจากงานสกุลไปเมื่ออายุสิบเอ็ดสิบสองปี
สาวใช้รอบกายซึ่งกล้าหาญบ้าบิ่นเหล่านี้ก็ไม่เหลืออะไรให้นางสักตำลึงเดียว

แม้ฟางสี่จะโอหัง แต่ยามเหยียนอี่ยังเล็ก รอบกายนางก็หาคนดีไม่ได้สักราย นี่สิ่งมิใช่เหตุผลที่เหยียนอี่จัดจำอีกฝ่ายได้

เพราะในปีนี้ฟางสี่จะตายอย่างน้อยในจวนต่างหาก เหยียนอี่มองฟางสี่ผ่านคันท้อง พลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

สาวใช้เหล่านี้ล้วนเก่งกาจเรื่องลักไก่เตะสุนัข¹⁰ ลับหลัง ทักชะพรนหนีตีหน้าไต่ตะเครื่องประทีนโคมและประจบสอพลอก็ยิ่งเหนือชั้นกว่า หลังจากจัดแต่งทรงผมและแต่งกายเสร็จเรียบร้อยแล้ว เหยียนอี่ก็มองตัวเองในคันท้อง วันนี้นางสวมชุดสีแดงปักด้ายทอง ดูอ่อนแอหน้าเอ็นดู ดวงตากลมโตสุกใสราวกับลูกอุงน ดวงหน้ากลมมีลักยิ้มสองข้าง

เหยียนอี่มีความมั่นใจในรูปลักษณ์ของตนมาตลอด นางร่ำยยอมเป็นหญิงงาม หากไม่งามแล้วจะอยู่ได้อย่างไร

เสียก็แต่ยามนี้ข้างขมับปูดบวมแดงขึ้นมา ครั้นเหยียนอี่ล้มผัสก็ขมวดคิ้ว

เพียงฟางสี่เห็นสีหน้านางก็รีบคุกเข่าลงพร้อมกับพัดวีและจุดกำยานก่อนเอ่ยเสียงเบา “ดูเหมือนคุณหนูรองจะตกจากภูเขาลงเจ้าคะ แต่นายท่านยังไม่ทราบเรื่องนี้ รอบข้างก็ไม่พบเห็นผู้ใด”

นางจะตกลงมาจากภูเขาลงได้อย่างไร...เหยียนอี่พยายามรื้อฟื้นความทรงจำ อย่างไม่ชาติที่แล้วตนก็เคยมีชีวิตอยู่จนอายุสามสิบกว่าปี ช่วงเวลานี้ยังปวดศีรษะและมึนงงอยู่บ้าง จึงจำเรื่องราวต่างๆ ในวัยเด็กได้ไม่ชัดเจนนัก

“คุณหนูรองไม่ควรวิ่งเล่นไปทั่วเช่นนี้ะเจ้าคะ ถ้าเสียโคมจะทำอย่างไรเล่า” ฟางสี่ตั้งเป้าทั้งกตบถ เหยียนอี่เอนกายไปด้านหลัง ฟังศีรษะไว้บนอกอีกฝ่าย ฟังเจ้าตัวกล่าวต่อไป “โชคดีที่มีเด็กคนหนึ่งมาพบเข้า และจำได้ว่าเป็นคุณหนูรอง หากหมดสติอยู่ที่นั่นจริงๆ แล้วหน่วยไหนใหญ่มาเจอ

¹⁰ เป็นสุภาษิตจีน อุปมาถึงการทำความผิดเล็กๆ น้อยๆ

คงแยแน่ แต่ท่านไม่ต้องกลัวนะเจ้าคะ เด็กคนนั้นเหมือนจะเป็นใบ้ ให้เงิน เล็กๆ น้อยๆ ตอบแทนเขาไปแล้ว มีหรือจะกล้าบอกใคร”

เหยียนอี้หันไปถามทันที “เป็นใบ้หรือ เด็กอย่างนั้นหรือ อายุเท่าใด”

ฟางสี่ตอบ “อายุประมาณสิบเอ็ดปีหรืออาจจะโตกว่านั้นเล็กน้อย เจ้าคะ ร่างผอมสูงอย่างกับสุนัขผอมโซ ดูเหมือนจะเป็นคนของฝั่งคอกม้า มีป่าวรับใช้เข้าออกจวนมากมายนัก ปาวก็จำหน้ามิได้ แต่ดูจากอายุแล้ว คงเพิ่งถูกพ่อแม่ขายเข้ามากระมัง”

เหยียนอี้ไม่ได้เอ่ยอันใด เพียงแต่ขบคิดถึงคำว่า ‘เหมือนจะเป็นใบ้’

ฟางสี่หยิบปิ่นม่านไข่มุกเม็ดเล็กซึ่งถูกตัดเหมือนดอกหลังหลั่น¹¹ ทอที่ซุบหวีลับดูเหมือนจะหลุดลอกไปแล้ว ส่วนดอกไม้ไข่มุกร้อยด้วย ด้ายเงิน แลดูประณีตน่ารำกมาเสียบผนางไว้ บดบังรอยแดงบนหน้าผาก ได้พอดีพอดี

เหยียนอี้มองปิ่นปักผมในคันท่องแล้วคลี่ไข่มุกออกมา เหล่าสาวใช้ รู้ว่านางมารน้อยตนนี้ยากจะเอาใจจึ่งพากันถอนหายใจอย่างโล่งอก

เด็กหญิงพลันกระโดดลงมาด้วยรอยยิ้ม หยิบหวีที่วางบนโต๊ะมา ขว้างใส่คันท่องอย่างแรง

‘เพี้ยง!’

คันท่องจากแดนตะวันตกส่งเสียงแตกดังสนั่น ปรี๊วและแตกจาก ตรงกลาง เศษคันท่องร่วงกราวไปทั่วโต๊ะ! แทบจะกระเด็นขาดไปหน้า ฟางสี่ นางพลันหน้าซีดเผือดในบัดดล

เหยียนอี้ไม่หันกลับไปมอง ขณะก้าวออกไปด้านนอกก็กระซอกปิ่น ม่านไข่มุก จากนั้นก็เอ่ยด้วยรอยยิ้ม “ในกล่องเครื่องประดับของข้ามีของ ราคาถูกเช่นนี้ตั้งแต่เมื่อใดกัน”

¹¹ ดอกลิลลี่แห่งหุบเขา ดอกมีขนาดเล็ก ทรงระฆัง ให้กลิ่นหอมอ่อนๆ สื่อถึงความบริสุทธิ์สงบบาง

เหยียนอี้ก้าวข้ามธรณีประตู สาวใช้ในห้องพักกันปิดปากเงียบ ต่างส่งสายตามองกันไปมาด้วยความตระหนก

หนึ่งในนั้นกอดเสียงกล่าวอย่างอดไม่ได้ “ให้ตายเถิด! นางมองออกได้อย่างไร ไหนบอกว่าคุณจำมิได้ว่าตนมีเครื่องประดับอันใดบ้าง”

หน้าผากฟางสีมีเหงื่อผุดซึ่ม ก่อนเอ่ยอย่างร้อนใจ “จำไม่ได้อยู่แล้ว แต่ของที่นำมาสับเปลี่ยนครั้งนี้ราคาถูกเกินไปนะสิ! เจ้าคิดว่านางเป็นหญิงชาวบ้านไม่รู้เรื่องราวอันใดหรือ ใครเป็นคนซื้อมา!”

เครื่องประดับของเหยียนอี้มีแทบไม่ซ้ำแบบ นางเองก็จำไม่ได้ว่ามีอะไรบ้าง หลายปีมานี้ถูกพวกสาวใช้สับเปลี่ยนไปขายแล้วนำของใหม่มาแทนโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเงินหรือเครื่องทอง อย่างไรก็ตามก็สวมเพียงครั้งสองครั้ง ตราใบไม้ที่จับไม่ได้คาหนังคาเขา ก็ไม่เคยถามถึง

แต่วັນนี้...

ฟางสียิ้มกระโปรง “ยังไม่หาทางนำของกลับมาอีก! ออย่าบอกนะว่าขายไปแล้ว พวกเจ้าขายแล้วเอาไปซื้อของมาประดับหัวตนเอง เช่นนั้นก็นำของตนมาซดใช้เสีย! ถึงจะผิดแบบไป แต่อย่างน้อยจำนวนก็ยังถูกต้อง!”

สาวใช้อายุไม่เกินสิบสองสิบสามปี หน้าตาธรรมดาขายหนึ่งหลุดหัวเราะออกมาเบาๆ สายตากวาดมองไปยังคนอื่นๆ จากนั้นก็ลุกขึ้นจัดกระโปรงแล้วสาวเท้าออกไปอย่างว่องไว

ถึงอย่างไรยามนี้เหยียนอี้ก็ยังเล็กน้อย สาวใช้นั้นจึงไล่ตามมาทัน ไฉนไม่ก็ก้าว ยามนี้คุณหนูรองที่อยู่ใต้ชายคาระเบียงทางเดินกำลังเพลิดเพลिनกับทิวทัศน์ในสวนอย่างทีน้อยครั้งจะเห็น เป็นภาพที่ชวนให้รู้สึกแปลกใหม่มิใช่น้อย

สาวใช้นั้นสาวเท้าตามไปด้วยท่าที่อ่อนน้อมและไม่เอ่ยคำใด เหยียนอี้เพียงชำเลืองมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง

‘ดูทำสาวใช้คนนี้จะแตกต่างออกไป’

เหยียนอี้เดินไปทางโถงหลักกลางเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเป็นกันเอง

“เจ้าชื่ออะไร”

สาวใช้ผู้นั้นหันกลับศีรษะตอบ “ป่าวเพิ่งเข้ามาทำงานที่นี่ ชื่อซิงจู้เจ้าค่ะ”
เหยียนอี้เดินจ้ำอย่างรวดเร็วจนโดยปกติแล้วนางไม่ค่อยอยากไปพบ
บิดากับเหล่าไท่จวินสักเท่าไรนัก บัดนี้กลับดูเหมือนกำลังรีบร้อน ก่อนพุด
ขึ้นอีกครั้ง “อ้อ แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าไ้ชื่อรูปนั้นมันนามว่าอันใด”

ซิงจู้ตอบ “ดูเหมือนจะชื่อเจิงเต๋อเจ้าค่ะ”

เหยียนอี้หยุดขำ “นี่ก็ออกแล้ว เขาเองก็ควรเพิ่มพูนคุณธรรมสัก
หน่อยเหมือนกัน”¹²

ระหว่างที่ครุ่นคิดก็เดินมาถึงโถงหลัก ประจวบเหมาะกับการที่สายตา
พลันเหลือบเห็นเด็กหญิงตัวน้อยสวมชุดกระโปรงสีเหลืองอ่อนจากอีกฟาก
ของระเบียงทางเดิน มีแม่นมคนหนึ่งจูงมือเดินมาอย่างว่องไว

เหยียนอี้หยุดฝีเท้าลงชั่วครู่...เป็นไปเหยาเหยาตนเอง

ไปเหยาเหยาที่กำลังหมั่นดอกไม้ถึงซอหนึ่ง ปากก็ขับขานบทเพลง เมื่อ
มองเห็นเหยียนอี้ก็ชะงักไปทันใด ก่อนซ่อนตัวอยู่ด้านหลังแม่นมอย่างฉลาด
กล้ว

ครั้นแม่นมผู้เฒ่ามองเห็นเหยียนอี้จึงรีบค้ำับทักทายและแย้มยิ้มให้

ไปเหยาเหยาที่อยู่ข้างหลังนางโพล้ศีรษะออกมา เด็กหญิงผู้นี้เกิดมา
เพื่อเป็นที่รักโดยแท้ ดวงตาราวกับเมลิ็ดซิง¹³ โครงหน้าเรียว ผิวขาวผ่อง
ในนิยามมักจะพรรณนาถึง ‘ความอ้วน’ ของเหยียนอี้เพื่อขบขันเน้นความ
อ่อนแอและบอบบางของไปเหยาเหยา ยามนี้ดวงตานั้นวาวด้วยหยาดน้ำ
คุณั้นทอดสายตามองมาราวกับกวางน้อย

เหยียนอี้ครุ่นคิดครู่หนึ่ง ดัชนิทองค้ำำนำโชคของไปเหยาเหยาทรง
พลังถึงเพียงนี้ เวลานี้ตัวนางยังเด็กและไร้กำลัง มีผู้แสดงบทบาทพี่น้อง

¹² คำว่า ‘เจิง’ มีความหมายว่า ‘เพิ่ม, เพิ่มพูน’ ส่วนคำว่า ‘เต๋อ’ มีความหมายว่า ‘คุณธรรม’

¹³ เมลิ็ดอัลมอนต์

เหยียนอี้ไม่ได้เห็นใบหน้านี้นานหลายปีแล้ว จึงพานให้ไม่คุ้นตา เล็กน้อย

ไปสวีเซี่ยนกับนางในภายหลัง...กลายเป็นสองพ่อลูกที่ชิงชังกันเสีย จนเกือบจะบีบบังคับอีกฝ่ายให้ตายกันไปข้าง เมื่อคิดว่าตนมีสายเลือดของสวเซ ผู้นี้ เหยียนอี้ก็อยากจะทำเอาสายเลือดครึ่งหนึ่งของนางออกมาสืบเป็นชิ้นๆ ไม่ให้เหลือซาก

แต่นางยังแยกแยะหน้ากบมาได้ นางเพิ่งมีอายุเพียงเท่านี้ หากโดนบิดาเล่นงานคงจะไม่มีที่ยืนอีกแล้ว

ชาติก่อนไปสวีเซี่ยนใช้บุตรสาวต่างหุ่นเซ็ดในการเกี่ยวดองสาม สัมพันธ์ ในชาตินี้เหยียนอี้ต้องชิงใจและตรึงตรองว่าจะใช้ประโยชน์อันใด จากเขาได้บ้าง

นางคลี่ยิ้มหวานทันที บิดกายยุกยิกขณะแสดงความเคารพอย่างไม่ ถูกหลักรยาท ทั้งยังวิ่งไปชนเข้ากับเข่าของไปสวีเซี่ยน จากนั้นก็จับเข่าเขาไว้แล้วเงยใบหน้าเป็นอันยิ้มขึ้นมอง “ท่านพ่อ!”

ไปสวีเซี่ยนในยามนี้ยังรักใคร่เอ็นดูนาง มิได้ปรารถนาให้ตายอย่าง น่าเวทนาในวันหน้า เขาลูบใบหน้าเหยียนอี้และเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “อีเออร์ เด็กดี ไม่มีใครอุ้มเจ้ามาหรือ ยังไม่รีบหักท่ายไต้อู๋เจิงเต้ออีก?”

เหยียนอี้หันไปชำเลืองมองด้านข้าง...ลาหัวโล้นที่อยู่ข้างๆ โครงหน้า คมสันชัดเจนอย่างหาได้ยากสำหรับคนช่วงวัยสี่สิบปี รอยยิ้มมีเสน่ห์ นัยน์ตาฉายประกายลึกลับ สวมจีวรเรียบง่ายสง่างาม พิจารณาเพียงแค่ว่า กลืนอายุก็ทำให้ยากแรงได้ เป็นไต้อู๋เจิงเต้อนั่นเอง

แน่นอนว่านางจำใบหน้านี้ได้

ไปสวีเซี่ยนเลื่อมใสศรัทธาพุทธศาสนาและเชื่อเรื่องโชคละตาอย่างยิ่ง ทุกปีจะมีหลวงจีนมา ‘บิณฑบาต’ ถึงจวน รับประทานครึ่งหนึ่งก็สวมทองใส่ เงิน อิ่มท้องไปครึ่งก่อนปี ครานี้เป็นไต้อู๋เจิงเต้อที่มีชื่อเสียงเลื่องลือจาก เลียงหนานมาเยือน เพื่อให้ไปสวีเซี่ยนได้เจริญภาวณา ทั้งตอบคำถามธรรมะ

มากมาย นายท่านไปผู้รู้แจ้งก็อึ้งมอกอึ้งใจ ได้ชื่อเจิงเต๋อจึงกลายเป็น
แขกผู้ทรงเกียรติของจวนแห่งนี้

นายท่านไปมีภรรยาและอนุมากมาย แต่กลับไม่มีบุตรชาย ทายาท
ล้วนเป็นบุตรสาว จึงพาเหยียนอี้กับไปเหยยาเหยามาให้ ได้ชื่อเจิงเต๋อท่านนี้
ได้ตรวจชะตา

หลวงจีนตรวจชะตาไปเหยยาเหยาอยู่ครู่ใหญ่ ไบหน้าสบงนั่งฉายแวว
อัศจรรย์ใจ ก่อนกล่าวว่านางมีชะตาหงส์ฟ้า อนาคตมีอาจประมาณ แม้
กระทั่งตอนที่นายท่านไปซักถามด้วยความลึกลับ เขาก็ยังแสดงท่าทีว่า
มีอาจบอกกล่าวได้ เพียงแค่มองไปเหยยาเหยาด้วยสีหน้าเคารพยำเกรง
เท่านั้น

เหยียนอี้ที่ครั้งหนึ่งเคยนั่งแถวหน้าสุด และเผยสีหน้ายิ้มใสออก
มาหลังจากการทำนาย ก็ยังรู้สึกนับถือทักษะการแสดงอันซับซ้อนของ
ได้ชื่อเจิงเต๋อยิ่งนัก

พอถึงคราเหยียนอี้ หลวงจีนผู้นี้กลับขมวดคิ้วและทอดถอนใจ จาก
นั้นก็พูดเพียง...เด็กตัวเล็กๆ แต่จิตใจกลับไม่สงบเช่นนี้ แม้จะได้รับการ
อบรมสั่งสอนอย่างเข้มงวด น่ากลัวว่านางจะนำความอภัยคมาสู่สกุลไปใน
ภายภาคหน้า หรือแม้กระทั่ง...เหตุร้าย ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ ได้ชื่อ
เจิงเต๋อในครานั้นกล่าวว่าดูเหมือนนางถูกวิญญูณาฆาตสิงสู่ มีเพียงความ
โกรธแค้นชิงชัง เกรงว่าอาจก่อเรื่องใหญ่หลวง หากกล่าวว่าเป็นดาวหายนะ
หรือดาวเคราะห์ก็ไม่เกินจริง

คำพูดนี้ช่างรุนแรงยิ่งนัก...นายท่านไปเองก็หวาดกลัวเป็นอันมาก
สีหน้าของเขาย่ำแย่อย่างหนัก

สำหรับเหยียนอี้ยามเฝ้าเวรวิชัย อันที่จริงนางสัมผัสถึงเรื่องนี้ได้รางๆ
หลังมารดาจากไป ถึงมีคนหนุนหลังตนก็ใช้จะมีคนรักใคร่ แม่ไปชั่วเหียน
จะโปรดปรานนาง กลับมิได้อยู่เคียงข้าง นับประสาอะไรกับที่เขาแต่งภรรยา
ใหม่อีกหน

ดังนั้นเมื่อไตซื่อเจิงเต๋อกล่าวคำเหล่านี้หลังจากตรวจชะตาให้ นางจึง
รู้อยู่แก่ใจว่าคำทำนายนี้ร้ายแรงและอาจเป็นภัยต่อตน ทั้งยังรับรู้ได้ถึงเสียง
กระซิบกระซาบ รวมถึงคำพูดตลกถาก ถักยั่วชวนขันของเหล่าคนรับใช้ จึง
หยิบถ้วยชาขึ้นมาชงไว้ใส่หน้าไตซื่อเจิงเต๋อ!

ไตซื่อเจิงเต๋อมีอคติคิดว่านางจะอารมณ์ร้ายเพียงนี้ จึงไม่ได้หลบหลีก
ถูกถ้วยชากระแทกจนเนื้อปริแตก เลือดไหลลงใต้อุ้งเท้าที่อยู่ใกล้ๆ

แม้ไม่ได้บาดเจ็บรุนแรง แต่เลือดที่ไหลลงมาก็ทำให้คนอื่นตกใจ
ไตซื่อเจิงเต๋อที่เลือดโชกไปหน้าตะลึงงันเช่นกัน

ประเสริฐแท้...เขาขึ้นเหนือล่องใต้มาหลายปี อีกทั้งมีโชสตรียิ่งเปี่ยม
สวมกระโปรงหนังสัตว์ที่เย็บติดกันไว้ การแสดงของเขามีได้รวมไปถึง
การต่อสู้ด้วยเสียหน่อย

ไตซื่อเจิงเต๋อลุกพรวดขึ้นด้วยความเดือดดาล “ให้ตายเถิด!” เพิ่ง
พลั้งปากออกมาก็ตกใจจนเหงื่อตก รีบแก้คำพูดในทันใด ก่อนจะเอนกาย
ไปข้างๆ ไปซวีเซี่ยนแล้วกล่าว “อาตมาขยับมาได้หรือไม่ว่าง?”

ไปซวีเซี่ยน “...?”

ทว่าเหยียนอี้ก็พิสูจน์คำพูดของไตซื่อเจิงเต๋อให้เป็นจริงขึ้นมา ไป-
ซวีเซี่ยนรักและทะนุถนอมนางมาก แม้นยามนั้นจะตกใจและโกรธซึ่ง แต่ก็
ไม่ได้ลงโทษรุนแรง เพียงกักบริเวณและให้คัดลอกพระคัมภีร์ ทว่าไตซื่อ
เจิงเต๋อเลือดตกยางออกก็เป็นอีกราคาหนึ่ง เขาย่อมต้องทวงคืนอย่าง
แน่นอน

เหยียนอี้ไม่รู้ว่าจะถูกทวงคืนอย่างไร จากที่คิดว่าใช้เวลาคัดลอกพระ
คัมภีร์เพียงไม่กี่วัน นางกลับถูกไปซวีเซี่ยนกักบริเวณนานกว่าหนึ่งเดือน
ในช่วงเวลานี้สกุลไปได้จัดพิธีบูชาเพลิง ดูเหมือนจะสร้างความตื่นตะลึงแก่
ผู้คนในจวน จนพากันล้อมใส่ในตัวไตซื่อเจิงเต๋อมากขึ้น

หลังจากการกักบริเวณสิ้นสุดลง ท่าทีของไปซวีเซี่ยนก็เปลี่ยนไปอย่าง
มาก บุตรสาวในมารยาเอกซึ่งเป็นทีโปรดปรานถูกเขาหลบเลี่ยงเด็ดจันท์

ถึงขั้นที่หลังจากนั้นไม่กี่ปี เมื่อได้ข้อเท็จจริงต่อมาเยือนที่จวนอีกครั้ง บอกว่า
เหยียนอี้ผู้ซึ่งไม่ได้รับความโปรดปรานอีกแล้วและถูกคนทั้งจวนรังเกียจ
ในเวลานั้นนั้นถูกผีร้ายสิงสู่ ต้องโดนเขียนและรมควันเพื่อขับไล่...

นางก็ถูกทรมานจนแทบสิ้นลมหายใจเพียงเพราะคำพูดไม่กี่คำของ
ไต้ซือเจิ้งเต๋อ

เรื่องทั้งหมดนี้คือเหตุการณ์ในภายหลัง

ถ้าไต้ซือเจิ้งเต๋อไม่ตาย นางก็ตกอยู่ในอันตรายที่อาจจะชั่วร้ายเดิม
ได้ทุกเมื่อ

ปีนั้นการปรากฏตัวของไต้ซือเจิ้งเต๋อเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สำคัญ
เรื่องหนึ่งโดยตรง...สำนักศึกษาซ่งหลินเริ่มประกาศรายชื่อผู้เข้าเรียนในช่วง
ที่เหยียนอี้ถูกกักบริเวณ

เดิมที่ไปซิวี่เขียนตั้งใจจะส่งเหยียนอี้ผู้ต่อวันทว่าฉลาดเฉลียวไป
ขัดเกล่าในสำนักศึกษาซ่งหลิน สำนักศึกษาแห่งนี้นับว่ามีชื่อเสียง เต็มไป
ด้วยบุตรหลานชนชั้นสูงและขุนนางในเมืองหลวง นายท่านไปได้ใช้เส้นสาย
ที่มีมานานปีเพื่อสำรวจรายชื่อไว้ให้เหยียนอี้ เมื่อปีกลายก็จัดเตรียมทุกอย่าง
เสร็จสิ้นแล้ว รอเพียงนางไปเข้าเรียนเท่านั้น ทว่าเมื่อการกักบริเวณสิ้นสุด
เหยียนอี้ถึงได้รู้ว่านายท่านไปกลับเปลี่ยนรายชื่อให้ไปเหยาเหยาเข้าเรียน
แทนนางแล้ว

ในตอนที่ไปเหยาเหยาเพิ่งถูกรับตัวมาจากเรือนพักตากอากาศใน
ชนบท รู้จักขรเพียงน้อยนิดจนน่าเวทนา

นางรู้สึกท้อใจไม่ยุติธรรม จึงไปพบไปซิวี่เขียนเพื่อขอเหตุผล คำตอบ
ที่นางได้รับคือความเดือดดาลและฝ่ามือ

แน่นอนว่าเมื่อไปเหยาเหยาเข้าสู่สำนักศึกษา นี่เองที่เป็นเหตุสำคัญ
ในความสัมพันธ์หมดยาวมาไม่ไผ่¹⁴ ตามนิยายต้นฉบับ เริ่มแรกในนิยาย

¹⁴ เป็นสำนวนจีน เปรียบเปรยถึงคู่รักซึ่งเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก

จะเล่าว่านางถูกกีดกันเพราะพื้นฐานไม่ดี ข้ายังสมมงที่มืมือ แต่ตัวละครชายจากทุกสารทิศต่างออกหน้าช่วยสอนนาง แม่กระทั่งซาบซึ่งไปกับความโง่เง่าและความขยันขันแข็งของนาง

ที่ว่าหลังจากผ่านไปสามบท การศึกษาก็กลายเป็นเพียงฉากหลังไปเหยาเหยายุ่งวุ่นวายเสียยิ่งกว่านักจิตวิทยา วันๆ ได้แต่เป่าแผลให้คนนั้นคอยเซ็ดน้ำตาให้คนนี้ ใช้ความเมตตาและความไร้เดียงสาเป็นแสงส่องใจพระเอกพระรอง กลายเป็นแสงจันทร์กระจ่างของคนอย่างน้อยเกือบครึ่งสำนักศึกษา

แม้ในความเป็นจริงคนอย่างไปเหยาเหยาอาจเรียนซ้ำชั้น ถูกเรียกพบผู้ปกครอง จากประถมถึงมัธยมเข้าศึกษาได้เพียงโรงเรียนระดับล่าง แต่นี่คือนิยายรัก อีกทั้งไม่มีนักอ่านอยากเห็นไปเหยาเหยาต้องพยายามอย่างหนัก และคำนวณเลขยกกำลังตอนอายุแปดขวบอยู่แล้ว

ส่วนเหยียนอี้ก็สูญเสียโอกาสเล่าเรียนหนังสือ แม่แต่ชะตาในกาลหลังก็ไม่เปิดโอกาสให้นาง

เหยียนอี้ในฐานะบุตรสาวภรรยาเอกของตระกูลบัณฑิตกลับไม่รู้หนังสือ จึงกลายเป็นตัวตลกไปอีกครึ่งชีวิต...

ว่าไถ่ยามนี้ความทรงจำทะลักเข้ามา เหยียนอี้กลับทำเพียงแค่ออกตามองใต้ซื่อเจิงเต๋อ ก่อนจับจ้องไปยังคนที่สามซึ่งอยู่ในโถงหลักด้วย

หญิงสาวนางหนึ่งถือกาน้ำชาอยู่ข้างโต๊ะ เตรียมจะรินเต็มให้ทั้งสองนางอายุเพียงยี่สิบต้นๆ คิ้วบาง แหวตารียบเฉย ผิวขาวจนเผยให้เห็นเส้นเลือดสีน้ำเงินอ่อน นางสวมเสื้อคอตั้งสีขาวพระจันทร์กับเสื้อคลุมสีน้ำเงินกึ่งขอบแดง เจ้าตัวชำเลื่องมอเหยียนอี้อย่างเฉยชา แล้วเผยยิ้มเล็กน้อยตามมารยาท ก่อนรอยยิ้มนั้นจะหายวับไปราวกับไม่เคยปรากฏ

ซึ่งย่อมเป็นใครอื่นไปมิได้นอกจากหลี่เยว่ถิ นายหญิงคนใหม่ที่ไปซิวี่เขียนเฟิ่งแต่งเข้าจวน

จึงต่ออึ้งงันไป คำพูดของเหยียนอี่ไร้เดียงสาจนไปซวีเซี่ยนหลุดคำออกมา “ได้ชื่อจึงต่อมีความสามารถนี้มาแต่กำเนิด สอนเจ้ามิได้หรือนอกจากนี้เจ้าจะบำเพ็ญตนได้อย่างไร ไปเป็นแม่ชีในวัดอย่างนั้นหรือ”

จึงต่อยังคงส่ายหน้าอย่างมีเลศนัย “หากมีใจเช่นนี้ การศรัทธาในพระพุทธรองค์และฝึกตนก็นับเป็นกิจของฆราวาส แต่เมื่อละทางโลกมิได้ ยังต้องการเพียงชื่อเสียงเงินทอง แล้วจะรู้แจ้งได้อย่างไร”

เหยียนอี่เฝ้มปาก “เช่นนั้น...ข้าก็จะศรัทธาในพระพุทธรองค์! ข้าอยากอุทิศตนให้พระพุทธรองค์ ทำความดีให้มากขึ้น!”

ไปซวีเซี่ยนตะลึง “เมื่อก่อนเจ้าไม่ชอบเรื่องพวกนี้มิใช่หรือ ไฉนจู่ๆ จึงเปลี่ยนนิสัยแล้วบอกว่าอยากศรัทธาในพระพุทธรองค์ได้แล้ว”

เหยียนอี่เอามือโพล่หลังและไม่กล่าวอันใด

ไปซวีเซี่ยนก้มหัวมือเรียกนาง เหยียนอี่กลับส่ายหน้าและยื่นมือไปหา จึงต่อ “ได้ชื่อ ข้าเล่าความลับให้ท่านฟังดีหรือไม่!”

ผู้ไร้ซึ่งคุณธรรมอย่างจึงต่อยอมไม่อาจปฏิเสธเสียงเรียกเจ็ยแจ้วของเด็กหญิงตัวน้อยได้ เมื่อนางยื่นมือออกมา เขาจึงโน้มกายลงเล็กน้อย

เหยียนอี่กอดคอจึงต่อ ก่อนเอ่ยด้วยเสียงที่ทุกคนย่อมต้องได้ยินแน่นอน “ถ้าข้าทอ้งพระคัมภีร์ทุกวันและเป็นเด็กดี พระพุทธรองค์จะให้ข้าพบท่านแม่หรือไม่”

ทั้งสามคนที่อยู่ภายในห้องต่างตะลึงงัน

จึงต่อยึดกายขึ้นและมองไปที่เด็กหญิงซึ่งทำตาเป็นประกาย นางเฝ้มปาก ดูเหมือนทั้งวังวนทั้งกระวนกระวายใจอยู่ในที

ไปซวีเซี่ยนหนึ่งงันไปครู่หนึ่งก็กล่าว “ไฉนจู่ๆ เจ้าพูดเช่นนั้นออกมา คิดถึงท่านแม่ของเจ้าหรือ”

หลี่เยว่ถึหันหลังให้คล้ายนางไม่ได้ยิน ส่วนเหยียนอี่แสร้างทำเป็นประหลาดใจ เอามือป้องปากพึมพำ “ได้ยินได้อย่างไรกัน!”

เด็กหญิงโพล่มือไปด้านหลัง ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็เกาะเข้าจึงต่ออีกครั้ง

แล้วเอ่ย "...ซึ่งจู่ที่เรือนข้าบอกว่าคุณแม่ของนางสวตมนต์และคัตลอกพระคัมภีร์ จึงเห็นคนเฒ่าคนแก่ในครอบครัวในความฝัน นางยังเตือนมารดาให้ระวังการจุดเทียน ผ่านไปไม่กี่วันซึ่งเทียนก็ล้มลงกลางดึกจนเกือบเกิดเรื่อง...นางบอกว่านางก็สวตมนต์ด้วย เพื่อให้ฝันถึงท่านพ่อของนางหลังจากเข้าจวนมาแล้ว"

นัยน์ตาของไป่ซวีเขียนอ่อนแสงลง "เจ้ามีใจเช่นนี้ก็พอแล้ว แต่แทนที่จะสวตมนต์คัตลอกพระคัมภีร์ เจ้าควรอ่านหนังสือให้มากขึ้น ส่วนฝันถึงท่านแม่ มารดาเจ้าล่องไปยังดินแดนสุชาวดีที่พวกเราไปไม่ถึงนานแล้ว หากเอาแต่คิดถึงนาง ถ้านางรับรู้ นางย่อมไม่อาจใช้ชีวิตที่นั่นอย่างสงบสุขได้"

เหยียนอ้อหนึ่งคิด...ไม่ใช่ว่าเขาเชื่อเรื่องเหล่านี้เป็นที่สุดหรือหรือ ไยไม่ปล่อยให้นางศรัทธาในพุทธศาสนาและคัตลอกพระคัมภีร์เล่า แม้แต่คำพูดบอกปิดเกี่ยวกับมารดาที่ดูเหมือนว่าต้องการให้นางลืมไปเสีย...

หรือเขาอยากให้นางสนิทสนมกับหลี่เยว่ถึและไม่ว่าถึงมารดาอีก

ไป่ซวีเขียนกล่าวขึ้นอีก "ได้ชื่อ เด็กน้อยมีใจเช่นนี้ก็นับว่าเป็นเรื่องดี ถ้าอย่างไรท่านตรวจจะตาให้นางที่ นับว่านางมีบุญวาสนากับพระพุทธศาสนาแล้ว"

เหยียนอ้อพนมมือ พรางมองใต้ชื่อเจิงเต๋อด้วยสายตาอ่อนหวาน "ข้ารู้ว่าตนทำตัวไม่ดีในอดีต ไม่ใช่เชื่อฟังท่านพ่อ แต่ถ้า...ถ้าใต้ชื่อเต็มใจชี้แนะสั่งสอน ข้าจะแก้ไขทั้งหมด! จริงนะเจ้าคะ ต่อไปนี้ข้าจะกินขึ้นฝ้ายอย่างแน่นอน!"

ไป่ซวีเขียนหัวเราะ ใต้ชื่อเจิงเต๋อซึ่งนั่งตัวตรงกลับเหวี่ยงแตกพลักราวกับมีฝนตก

มาถึงขั้นนี้ คำพูดอย่าง 'ดาวหายนะ' 'จิตใจไม่สงบ' และ 'ถูกวิญญานร้ายสิงสู่' ที่เขาตระเตรียมไว้ครั้งก่อนวันก็ยกมาออกมาแล้ว!

ใต้ชื่อเจิงเต๋อถึงขั้นรับรู้ได้ว่าหากตนเอ่ยคำพูดเหล่านั้นไปจริงๆ เด็กหญิงตรงหน้าต้องร้องไห้เสีย จากนั้นก็กอดเขาพรางเซ็ดน้ำตาออกอ้อน

ว่ายินดีจะติดตามตนไปบวชเป็นชื้ออยู่ในอารามเพื่อให้หลุดพ้น

ถึงตอนนั้นนายท่านไปอาจะรักเด็กคนนี้น่ามากขึ้น เพราะมีใจอุทิศให้ พุทธศาสนา อย่างไรเสียก็ไม่มีทางทอดทิ้ง

ยิ่งไปกว่านั้นหากเขายินทรานว่าเด็กผู้นี้เป็นดาวทายนะ นายท่านไป ซึ่งรักใคร่เอ็นดูบุตรสาวภรรยาเอก จะขับไล่ตนออกจากจวนแทนหรือไม่

เวลานี้เหยียนอี่งเหยหน้ามองใต้ชื้อเจิงเต๋อ อันที่จริงในชาติก่อนพอนาง อายุได้ยี่สิบกว่าปีก็ไม่ลืมออกตามหาใต้ชื้อเจิงเต๋อเพื่อแก้แค้น หญิงสาวพบ ชื่อจริงของเขา ได้รู้ว่าผู้ที่ถูกเรียกขานว่าเป็น 'ใต้ชื้อ' นี้ แท้จริงเป็นแค่พวก นักต้มตุ๋นที่รู้การแสดงมายากลเท่านั้น เนื่องจากมีความกล้าและมีลูกไม้ มากมาย ภายหลังจึงเริ่มสวมบทบาทเป็นนักบวช แสร้งกลับดำเป็นขาว หลอกลวงคิดโกงไปทั่ว กระทั่งยกระดับตนเองจนเกินเหตุ

คนผู้นี้มีต้นทุนโสมบัตริย์ แต่ก็ระแวงระวังตัวยิ่งนัก ทุกครั้งหลังจากกอบโกยความมั่งคั่งและล่วงประเวณีตามจวนต่างๆ แล้ว หากเห็นท่าไม่ดีเพียงนิดก็จะโกหกว่าต้องออกจุกดงค์แล้วเผ่นแน่บทันที

กว่าเหยียนอี่งจะล่วงรู้เรื่องราวของเขา ใต้ชื้อเจิงเต๋อก็ได้ ตายอย่างอนาถไปแล้ว กล่าวกันว่าเพราะแบ่งสันของที่ปล้นมาให้ผู้สมรู้ร่วม คิดไม่เท่ากัน จึงถูกลูกสมุนผลักตกอ่างเพลิงระหว่งแสดงอภินิหาร...ถูก ไฟคลอกตายทั้งเป็น

เหยียนอี่งเสียอารมณ์เป็นอย่างมาก นางไม่ใช้คนประจบหยกมือทบาท ออกแล้วพูดว่า 'กรรมตามสนองแล้ว' ตรงกันข้าม หากมิได้ลงดาบเองกับมือก็ไม่นับเป็นการแก้แค้น เท่ากับตนไม่ได้รับความเป็นธรรมโดยเปล่า ประโยชน์

หากใครทำเรื่องขัดขบกับนางไว้ เหยียนอี่งต้องได้เป็น 'สวรรค์' ที่ ลงทัณฑ์คนผู้นี้เอง

ใต้ชื้อเจิงเต๋อก็มองคุณหนูรองสกุลไป ทันใดนั้นชนก็ลุกชู้คล้ายมี มดไต่ขึ้นมาบนหลัง นางกอดเข้าหาแล้วเอียงศีรษะ แมื่อดวงตาจะแฝง

รอยยิ้ม แต่กลับเต็มไปด้วยความอาฆาตและรังสีสังหาร

เพียงพริบตาเดียว คุณหนูรองก็กะพริบตาปริบๆ หลงเหลือเพียง
การรอคอยอันบริสุทธิ์ในรอยยิ้ม

ศิวายา

สาม

โชคชะตา

ในตอนนี้อเอง น้ำเสียงที่นุ่มนวลน่าฟังก็ดังขึ้นเบื้องหลัง “เหยาเหยา
คารวะท่านพ่อกับนายไฉ่ใหญ่เจ้าคะ”

ไปซวีเซี่ยนกล่าวกั้วหัวเราะ ทว่ามีได้แลดูสนิทสนมมากมาย “เหยา-
เหยา รีบมานั่งเถิด”

หลี่เยว่ถิวางถ้วยชาลงข้างมือไปซวีเซี่ยน ก่อนเอ่ยประโยคแรกอย่าง
ที่ใครก็ไม่คาดคิด “นี่ข้าเป็นนายไฉ่ใหญ่ไปแล้วหรือ”

ไปเหยาเหยาอึ้งงันมิตอบคำ

ไปซวีเซี่ยนปล้นหัวเราะ “เจ้าก็อยู่ที่เรือนตะวันตกมาระยะหนึ่งแล้ว
ไหนถึงไม่เรียกนางว่าท่านแม่เล่า”

เด็กหญิงเรียกอย่างลนลาน “อะ...ท่านแม่” นับแต่ที่นางห่างกาย
เถาชื่อผู้เป็นมารดา และถูกส่งตัวมาให้หลี่เยว่ถิวบรมเลี้ยงดูเป็นเวลากว่า
หลายเดือน จนถึงบัดนี้ก็ไม่เคยชินกับการเรียกหลี่เยว่ถิวว่า ‘ท่านแม่’

เหยียนอึ้งงันเล็กน้อย หลี่เยว่ถิวผู้ที่ไม่เพียงแต่ไม่ชอบนาง ซ้ำยังไม่
ชอบไปเหยาเหยาด้วยหรือ

สตรีผู้นี้มีนิสัยชอบแตกตื่นตกใจหรือ...มีอุปนิสัยเช่นนี้ แต่กลับยังยืนกรานนำซาปรนินัตไปซวีเซียนมาโดยตลอด?

หลี่เยว่ถิวางซาแปดปาเปา¹⁵ ลอยพุทราหวนสองถ้วยลงบนโต๊ะเล็กที่อยู่ถัดจากไปเหยาเหยากับเหยียนอี่ คุณหนูรองรู้ว่าตนเองไม่อาจทำตัวออกอ้อนเจิงต่อได้อีก จึงป็นขึ้นไปนั่งบนตั่งแล้วละเลียดจิบชา

ไปซวีเซียนหันไปกล่าวกับเจิงเต๋อต่อ “นี่คือบุตรสาวอีกคน ชื่อว่าเหยาเหยา คราก่อนเคยพูดว่าเด็กคนนี้มีวิาสนา ยามนั้นข้ายังคิดว่าล้อเล่นในเมื่อได้ชื่อมาเยือนแล้วก็ช่วยตรวจชะตาเด็กคนนี้ด้วยเถิด สำหรับคนเป็นบิดามารดาอย่าอย่าไม่ปรารถนาอันใดมากมายหวังเพียงนางจะมีวิาสนาได้แต่่งเข้าไปในสกุลที่ดีก็พอ”

เจิงเต๋อลอบถอนหายใจเฮือกแล้วหันไปมองไปเหยาเหยาซึ่งเดินกุมชายแขนเสื้อของตนแน่นเข้ามาช้าๆ จากนั้นก็จับมือน้อยของไปเหยาเหยามาหยาดดู ก่อนจะเริ่มจากพิจารณา ตามด้วยแสดงความสงสัย ถัดจากนั้นก็ทำท่าตกตะลึงและหวาดกลัว บทพูดไม่มาก แต่ทำทีโรราบหมดใจ ดูมีขึ้นเชิง เกี้ยวเนื่องเชื่อมโยง เป็นการแสดงที่จมอยู่ในความรู้สึกสมจริงสมจัง

เหยียนอี่นั่งนิ่งโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้ามอง เพียงก้มหน้าจิบชา นางอายุยังน้อย ทว่าทำทีสงบนิ่ง ประคองทุกอย่างอย่างมั่นคงด้วยสองมือ ไม่ว่าจะป็นถ้วยชาหรือจานรองล้วนถือไว้หนึ่ง เพียงจับฝาถ้วยกดพุทราลงไปใหน้าชาเท่านั้น

ได้ชื่อเจิงเต๋อเริ่มร่ายบทกวี ‘เทพธิดาเหยาเหยาจุติลงมายังโลก พลังวิญญานแปรเปลี่ยนเป็นรักในโลกีย์ งานมวงคลุกกลีซิดไว้ว่ามีชะตามังกร แลหงส์ฟ้าเรียงว่าเหนือบุพเพฆอนมณี¹⁶,

¹⁵ ซาสมุนไพเราะเพื่อสุขภาพ ประกอบด้วยสมุนไพรรพพื้นถิ่นแปดชนิด มักดื่มในช่วงฤดูร้อน

‘...เหี้ยมมาก เพลงเรบยั้งค็องจงกว่าเลย’
เหี้ยมอื้อเตาะลั่นเบาๆ อย่างเหลือทน และนั่นก็ดึงดูดสายตาหิวเยว่ถึ
ให้เหลือบมองมาทางนาง

“มังกรและหงส์ฟ้าวี!” ไปซวีเขียนคิดว่าฟังผิดไป จึงรีบซักถามอีก
รอบ

ได้ชื่อจึงเตอพูดอย่างหนักแน่น “บุตรสาวท่านมีชะตาหงส์ฟ้าเป็น
แน่แท้!”

ในชื่อของ ‘ไปเหยาเหยา’ นั้นมีคำว่า ‘เหยา’ ซึ่งหมายถึงหยกงาม
สอดคล้องกับคำว่า ‘มณี’ ใน ‘ศิลาจากขอนมณี’ แล้ว ‘xonไม้’ ที่ว่านั้น
หมายถึงผู้ใดกัน!

ไปซวีเขียนตะลึงงัน ลิงโลดดีใจจนแทบจะระงับสีหน้าไว้ไม่ไหว ใน
สมองคิดเพียงว่ามีบุตรชายชนชั้นสูงและขุนนางคนใดบ้างที่มีชื่อเกี่ยวข้องกับ
กับอักษร ‘ไม้’

เขาเดินไปรอบห้องอย่างตื่นตื่นยินดี ส่งเสียงพึมพำออกมาโดยไม่
รู้ตัว ทั้งยังอดเหลือบมองเหี้ยมอื้อมิได้ ‘ไปเหยาเหยา มีชะตาหงส์ฟ้าหรือ
เช่นนั้นเหี้ยมอื้อเล่า แม้นางจะดีจริงแต่ฉลาดล้ำ ทั้งยังกล้าหาญนัก รูปลักษณ์
ก็งดงามสดใส แบบนี้มียิ่ง...’

ครั้นไปซวีเขียนงงยหน้าขึ้นกลับต้องชะงัก

ขณะที่เขากับได้ชื่อจึงเตอพากันตื่นตัวเช่นนี้ สมาชิกอีกครึ่งหนึ่ง
ในห้องกลับสงบนิ่ง

เหี้ยมอื้อนั่งอยู่บนตั่งกลางจิบน้ำชา แสงแดดอาบดวงหน้านางให้
ขาวผ่อง เด็กหญิงแกว่งเท้าพาลงละเลียดจิบชา ราวกับมิได้สนใจคำพูดของ

¹⁶ บุษเพขนมณี (บุษเพไม้หิน) มีที่มาจากวรรณกรรมคลาสสิกเรื่อง ‘ความฝันในหอ
แดง’ ลือถึงบุษเพสน์นิवासที่มีมาตั้งแต่ชาติปางก่อน แม้คูรักรจะดูไม่เหมาะสม ก็ยังต้อง
โคจรมาพบกันตามชะตากรรม

ได้ซื้อเงินต่อแต่อย่างใด

มิเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่เสียบ ยังรวมไปถึงหลี่เยว่ถึด้วย

เจ้าของข้อมือสองข้างที่สวมกำไลยังคงถือกาน้ำชาไว้ นางเพียงค้อมศีรษะ ไม่รู้ว่ามิชอบฟังหรือว่าไม่แยแสกันแน่ รวากับดอกไม้¹⁷ ที่คร้านจะผลิดอกแย้มบาน กิ่งก้านงุ่มงอหว่ากลับส่งกลิ่นหอมอ่อน

จู่ๆ ไปซวีเซี่ยนก็รู้สึกราวกับถูกเหมินเฉยและแตกดันจากหนึ่งสตรีน้อยและหนึ่งสตรีใหญ่

เหยียนอี่สั่งเกตอย่างละเอียดแล้ว...นางใช้ชีวิตวนเวียนอยู่ในโลกของบุรุษมานานหลายปี บางคราก็สัมผัสได้ว่าศักดิ์ศรีอันประาะบางของบิดากำลังใกล้จะระเบิดเต็มที่

ภายหลังเมื่อนางแข็งเกร่งขึ้น ย่อมเหินแถมได้เป็นธรรมชาติ ทว่ายามนี้...

เหยียนอี่กุมถ้วยชาพลงเงยหน้า ก่อนเหลือบมองเขาแล้วยิ้มงุ่มง่าม “ท่านพ่อ ชะตาหงส์ฟ้าคืออันใดหรือ”

“คือ...” ไปซวีเซี่ยนเองก็ไม่อาจจะอธิบาย “หมายความว่า เหยาเหยาน้องสาวเจ้าจะได้แต่งงานกับลูกพี่ในอนาคต”

เหยียนอี่ทำหน้ามุ่ม “หากท่านนายชะตาได้เพียงเรื่องนี้ เช่นนั้นข้าก็ไม่ต้องแล้วเจ้าคะ ข้าไม่อยากจะออกเรือน ออกเรือนมีดีอันใด ถึงครานั้นก็จะได้พบหน้าท่านพ่อ แม้ได้ครอบครองสิ่งดีๆ ก็เทียบกับครอบครัวของตนมิได้!”

ฟังคำพูดคำจานี้เถิด...คำพูดเอาแต่ใจเช่นนี้ ทว่ากลับไม่มีบิดาคนใดฟังแล้วไม่ปลื้มปรีดิ์

ไปซวีเซี่ยนอยากเข้าไปลูบผมนาง เหยียนอี่กลับหลบมือเขาแล้วกระโดดลงจากตั่ง “ได้ซื้อเงินต่อ ท่านแก่ชะตาให้ข้าเถิด! ข้าไม่อาจเป็น

¹⁷ ดอกกลีบลีพันธุระวันออก มักใช้เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักมั่นคงและปรองดองในวัฒนธรรมจีน

ตั้งหงส์ฟ้า แค่อยากเป็นแมวบ้าน ไม่อยากจากจวนไป อยากนั่งอยู่ที่จวน
แล้วใช้ชีวิตอย่างมีความสุข!”

ไปซวีเซี่ยนหัวเราะร่วน ทว่าเจิงเต๋อกลับเหิงโหลโซก

เหยียนอี้จ้องหลวงจีน เจ้าตัวพลันก้มศีรษะลงมองมือที่เบออก ก่อน
นิ่งไปครู่หนึ่งแล้วกล่าว “เอ๋อ...คุณหนูรองกล่าวไม่มีผิด แต่ชะตาสมรสนั้น
ยากจะแก้ไข มีลู่อยู่เหยาฝ้าเรือนดีกว่า เพียงแต่สกุไปเฝ้าหน้า...ยัง
ยากจะกล่าวถึง”

ไปซวีเซี่ยนร้อนรนขึ้นมา “ยากจะกล่าวรี!”

ไต้ซือเจิงเต๋อเอ่ย “ยังไม่ทราบว่าจะตาของสกุไปจะเกี่ยวข้องกับ
ชะตาคุณหนูรองหรือไม่ แต่ภายหน้าจะต้องมีเรื่องร้ายขึ้นเป็นแน่แท้ เกรง
ว่าต้องระวังให้มาก”

โอหยยา คราวนี้เอ่ยวาจาอ้อมค้อมเซี่ยนนะ...เหยียนอี้เหลือบมองไป
ทางหลี่เยว่ถี ทั้งสองสบตากันพอดี ดวงตาคมลัดซึ่งคู้้นของหญิงสาวสงบ
นิ่งราวกับบ่อน้ำโบราณ แม้กระทั่งคนมีไหวพริบอย่างเหยียนอี้ยังแยกไม่
ออกว่า ดวงตาคู้นี้มีความเย็นชาสามส่วนและดูแคลนอีกหนึ่งส่วนซ่อนไว้
ราวกับแผนภูมิมวงกลมหรือไม่

ไปซวีเซี่ยนมีสีหน้าทะมึนยากจะบรรยาย เหยียนอี้กลับมิได้ใส่ใจ นาง
มีแผนการในใจอยู่แล้ว จึงชูแขนพร้อมพูดอย่างตื่นเต้น “โอ้! ข้าไม่ต้องออก
เรือน อยู่แต่ที่จวนได้แล้วสินะ!”

ไปซวีเซี่ยนมิได้เก็บคำพูดเหยียนอี้มาคิดเป็นจริงเป็นจัง “ถึงครานั้น
ยังไม่แน่ว่าเจ้าจะมาขอร้องให้พ่อปล่อยเจ้าออกเรือนไป”

เหยียนอี้ไม่อยากจะเสียเวลาอยู่ที่นี้อีก การอดปากเจิงเต๋อไว้ชั่วคราว
หรือพยายามเปลี่ยนความคิดไปซวีเซี่ยนในยามนี้ล้วนแต่เป็นเรื่องไร้
ประโยชน์ นางต้องหาทางจัดการกับหลวงจีนเก้อย่างเจิงเต๋อจอมซุตรีต และ
ทำให้ไปซวีเซี่ยนจอมมงมายผู้นี้สะดุ้งตื่นเสียที

ครั้นไปซวีเซี่ยนโบกมือให้นางออกไปเล่น เหยียนอี้ก็ไม่อึดอด นาง

วิ่งเหยาะๆ ออกไปทันที

นางยังไม่ลืมภาพลักษณ์ของตัวละครเหยียนอี่ จึงกระแทกไหล่ไปเหยาเหยาไปที่หนึ่ง

เหยียนอี่เดินทอดน่องชมสวนอยู่บนระเบียงทางเดิน ภายในไม่กี่ก้าว นางก็ได้ยินเสียงไปเหยาเหยาจากด้านหลัง เจ้าตัววิ่งเข้ามาพร้อมหอบหายใจเล็กน้อย

“พี่รอง!”

เหยียนอี่หันไปมอง ไปเหยาเหยาเรียกทำไมกัน อ้อ...ตรงนี้ดูเหมือนจะเป็นฉากตบหน้าในนิยายสินะ’

ซึ่งก็เป็นฉากตบหน้าจริงๆ

เหยียนอี่จำได้ว่าหลังจากพบได้ชื่อเจิ้งเต๋อ ไปเหยาเหยาก็วิ่งมาปลอบใจนางโดยพูด “อย่าเอาคำพูดได้ชื่อไปคิดเป็นจริงเป็นจังเลย” ทว่าเหยียนอี่ซึ่งถูกตราหน้าว่าเป็นดาวหายนะในครานั้น ทั้งยังถูกกักบริเวณรู้สึกว่าจะไม่ยุติธรรมยิ่ง จึงกระทุ้งเท้าและตะโกนด่าไปเหยาเหยา

จากนั้นไปชั่วครู่ที่ได้ยินก็เข้ามาตบหน้าเหยียนอี่ไปหนึ่งฉาด

นี่เป็นครั้งแรกที่นางถูกตบหน้า

แน่นอนว่านักอ่านต้องอ่านด้วยความเมามันอยู่แล้ว เสียงตบรับคึกคัก นักเขียนเองก็มีความสุขเช่นกัน จากนั้นเหยียนอี่ก็ถูกตบอย่างหนักหน่วงยิ่งขึ้น

เฮ้อ...เหยียนอี่คิดแล้วก็ไม่สบอารมณ์ ‘ฉากเล็กๆ น้อยๆ ที่คนไม่ชอบอย่างนี้ เรามาแก้ไขมันดีกว่า’

ไปเหยาเหยาวิ่งมาหยุดลงตรงหน้านาง ไบหน้าน้อยแดงก่ำ เด็กหญิงหอบหายใจพลางเอามือยันเข้าไว้ ดวงตาคู่นั้นเจือความเขินอายระคนกลัวหาญ ก่อนเอ่ยถาม “...พี่รองรู้สึกไม่ดีหลังได้ยินสิ่งที่ได้ชื่อท่านนั้นพูดใช่หรือไม่ ยะ...อย่าเกลียดข้าหรือรังแกกันเพราะเหตุนี้เลยนะ...”

ครั้นฟังคำพูดนี้ก็เท่ากับเหมารวมแล้วว่าเหยียนอี้ต้องเป็นคนเลว แม้
ท่าทีนี้จะอ่อนหวาน ทว่ากลับสื่อเป็นนัยอย่าง ‘โตั้งๆ’ ว่าตนกำลังถูกรังแก

วิธีต่อกรก็คือ... แสร้งวางตนเป็นพี่น้องที่แสนดี

“หาเป็นเช่นนั้นไม่” เหยียนอี้ครุ่นคิดอยู่ครู่ นางยืนฟังราระเบียง
ยิ้มแล้วกล่าว “ข้าขอบเจ้ามากเลยนะ จิ้งรังแกเจ้าเพราะอยากเรียกร้องความ
สนใจจากเจ้าต่างหากเล่า” ยามนี้หากเหยียนอี้ปะทะกับไปเหยาเหยาตรงๆ
ดัชนีทองคำนำโชคนั้นก็สำแดงฤทธิ์ ทำให้นางโชคร้าย ฉะนั้นก็จำต้อง
เลียนแบบตรรกะของพวกตัวละครชายในนิยายบางตัว

ในความเป็นจริง โดยทั่วไปแล้วหากเด็กชายกล้าปล้ำมาจาเช่นนี้
ในตอนที่กำลังแก้งเหยียนอี้ นางคงจะหาทางระเบิดหัวสุนัขของเขาเสีย
จากนั้นก็เอามือกุมอกแล้วพูด ‘ข้าก็รักเจ้าเช่นกัน’

ทว่าไปเหยาเหยาไม่ใช่นาง

อีกฝ่ายไม่คาดคิดมาก่อนว่าเหยียนอี้จะตอบเช่นนี้ นางเป็นพวก
ที่มึนทื่ออ่อนต่อโลก เดิมในนิยายก็มักมีเหตุให้ถูกพระเอกและตัวประกอบ
ก่อกวนแกล้งเล็กน้อย ปกติแล้วไปเหยาเหยาจะกระตือรือร้นทำด้วยใบหน้าแดงก่ำ
พร้อมร้องว่าไม่ชอบ

เวลานี้กลับถูกเหยียนอี้แย่งบทบาทไป ไปเหยาเหยาจึงได้แต่สะกด
ก่อกวนหน้าแดง และเอ่ยเพียง “เช่นนั้นเราเป็นสหายที่ดีต่อกันดีหรือไม่
ทำนองยาได้เป็นแบบนี้อีกเลยนะ...”

เหยียนอี้ลอบทพุดของพระเอกทันที “ไม่ได้หรอก ข้าต้องการเป็น
คนพิเศษที่สุดในใจเจ้า เจ้ามีสหายดีๆ มากมายแล้วนี่นา แต่ที่ร้องของเจ้า
ก็มีแค่ข้าคนเดียวมิใช่หรือ”

ไปเหยาเหยาเบิกตากว้าง แม้สัมผัสได้ชัดเจนว่ามีบางอย่างผิดปกติ
ทว่าก็จับพิรุณไม่ได้ “เช่นนั้นเหตุใดครั้งก่อนที่ร้องถึงต้องแย่งปิ่นปักผม
ที่ท่านแม่ขามอบให้ข้าด้วยเล่า...”

เหยียนอี้ตอบอย่างลึนไหล “นั่นเป็นเพราะท่านแม่ของข้าตายไปแล้ว

ข้าอิจฉาเจ้านักที่ยังมีท่านแม่คอยเคียงข้าง สิ่งที่ข้าโหยหาคือความอบอุ่น
ที่เจ้ามี เจ้าเป็นดังดวงอาทิตย์ดวงน้อยในชีวิตอันมืดมนของข้า”

ไปเหยาเหยา “...”

เหยียนอี้คิด ‘หรือนางพูดบทนี้แข็งทื่อเกินไปจนดูไม่จริงจัง?’

พลันนั้นก็เห็นดวงตาไปเหยาเหยาแดงก่ำ นางเซ็ดดวงตาอันแดงเรื่อ
ราวกับกระต่ายน้อยแล้วกระซิบ “ท่านมาเล่นกับข้าก็ได้นะ ท่านแม่เข้าต้อง
ปฏิบัติต่อท่านเหมือนที่นางดูแลข้าแน่ นางก็เป็นท่านแม่ให้ท่านได้เช่นกัน!”

‘เถาชื่อมารดาแท้ๆ ของไปเหยาเหยา...นะหรือ’

เหยียนอี้ยื่นตัวตรง จากนั้นก็เงยไปครุ่นหนึ่งแล้วยิ้ม ก่อนจะกล่าว
“มิได้หรอก”

‘ครั้งหนึ่งนางเกือบจะฆ่าข้าด้วยข้า และเจ้าก็มีข้อแก้ตัวดีๆ สารพัด
ให้การกระทำของสตรีผู้นั้น’

ไปเหยาเหยายังอยากจะทำมาจับมือนาง เหยียนอี้ยีกลับถอยหลังไป
หนึ่งก้าว นางไม่อยากจะกลายเป็นพี่น้องรักใคร่กลมเกลียวกับอีกฝ่าย คนที่
มีสิ่งดูเอาความโชคดี มีวาสนาเทียมฟ้า นอกจากนี้ยังมีบัพสะทอนกลับ
ผู้คิดร้าย หากอยู่ใกล้มีแต่ต้องโอนอ่อนผ่อนตามให้เสียทุกเรื่อง มิเช่นนั้น
ก็จะถูกดัดขืนของค่าน้ำโคลงทนต์ในพริบตา

การมีคนเช่นนี้อยู่ข้างกาย...บางครั้งยังน่ากลัวยิ่งกว่ามีดาวทำลาย
ล้างอยู่ข้างกายเสียอีก

เหยียนอี้ยียิ้มก่อนกล่าว “ข้าชอบเจ้ามากจริงๆ แต่เกรงว่าจะไม่คู่ควร
กับการมีน้องสาวอย่างเจ้า ยิ่งไปกว่านั้น ข้าก็绝不会เป็นศัตรูกับเจ้าด้วย” นาง
พูดแล้วก็หันหลังจากไป

ไปเหยาเหยาที่อยู่ใต้ชายคาระเบียงทางเดินดูปลายนิ้วมือไปมา เมื่อ
ได้ยินเสียงฝีเท้าทางด้านหลังก็รีบหันไป ก่อนจะร้องด้วยความประหลาดใจ
“ท่านพ่อ...”

ไปซิวเซี่ยนพยักหน้าแล้วมองไปยังทิศทางที่เหยียนอี้ยีวิ่งผลไป ท้าทาง

คล้ายมีความคิดบางอย่าง

อันที่จริงเหยียนอี้กระจ่างแกใจดีว่า แม้นางจะถูกไปเหยาเหยาจาก ก้นบึ้งของหัวใจ แต่ผู้ซึ่งกระทำความผิดส่วนใหญ่มิใช่อีกฝ่าย เจ้าตัวเป็น เพียงผู้รับผลประโยชน์เท่านั้น

ยกตัวอย่างในจวนสกุลไปเวลานี้ ไปซื้อเขียนเป็นคนที่ไม่เอาอาหารใน สุ่มไก่ เหยียนอี้เคยเป็นไก่ตัวเดียวในเล้า ครานี้มีไปเหยาเหยาเพิ่มเข้ามา นายท่านไปปฏิเสธการเพิ่มข้าว ปล่อยให้ทั้งสองต่อสู้กันเอง และไปเหยา-เหยาก็เป็นผู้ได้รับประโยชน์จากดัชนีทองคำ

แต่ในมุมมองของเหยียนอี้ หากเอาแต่จับจ้องไปเหยาเหยา หลังจาก แย่งชิงกันไปมา ก็เป็นเรื่องของผู้ที่ครอบครองข้าวสารหนึ่งกำมือนั้น และ ไก่ที่ได้ครอบครองข้าวสารหนึ่งกำมือก็ต้องรอให้ ‘อัศวินขี่ม้าขาว’ มาช่วย เหลือให้พ้นจากชะตาชีวิต ‘แม่ไก่ผู้ออกไข่ทองคำ’ นั้นเอง

ก่อนที่เหยียนอี้จะกลับมาเกิดใหม่ไม่กี่ปี นางเพิ่งคิดเรื่องนี้ตก หลาย ครั้งจึงไม่เห็นไปเหยาเหยาอยู่ในสายตา กระทั่งเกิดเรื่องขึ้นในภายหลังสอง เรื่อง นางจึงมีความคิดที่จะฆ่าไปเหยาเหยา จากมุมมองเพียงด้านเดียวของ ไปเหยาเหยาในนิยายหวานซึ่ง เหยียนอี้เป็นเพียงหญิงเสียดสีที่คอยรังควาน ไม่หยุดไม่หย่อน

ในบางมุมมองเหยียนอี้ก็บ้าคลั่งมาตลอด แต่ถ้าคิดจะจัดการได้ซื้อเงิน- เตอ นางก็ต้องมีผู้ช่วย

ครั้นกวาดตามองไปทั่วเรือนแล้ว ยามนี้กลับไม่มีผู้ใดพร้อมมุกพิศคน ทำเรื่องสกปรกหรือไม่คิดทรยศนางแม้แต่รายเดียว ชั่วคงไม่มีใครถือ คำพูดของเด็กหญิงวัยแปดเก้าขวบเป็นจริงเป็นจัง

เว้นแต่...นางกุมจุดอ่อนของเขาไว้ และเขาก็มีทักษะที่นางต้องการ เหยียนอี้ถามชิงจู่...สาวใช้ข้างกาย “คนงานใบที่ช่วยข้าไว้ ทำงานอยู่ ที่คอกม้าหรือ”

ชิงจู้พยักหน้า “ดูเหมือนเขาเพิ่งเข้าจวนมาเมื่อปีก่อนเจ้าคะ ไม่ได้เป็น
ใบเสียนทีเดียว เพียงแต่พูดได้ไม่กี่คำ บ่าไม่รู้ว่าเขาปัญญาทึบหรือไม่”

เหยียนอี้กระตุกยิ้ม “เขาแค่ง เจ้าไม่ต้องสนใจซ้ำ ข้าจะเล่นคนเดียว
เจ้ากลับไปเถิด”

ชิงจู้ไม่ชักใช้ต่อ นางพยักหน้าแล้วเตรียมจะผละไป

จู่ๆ เหยียนอี้ก็ร้องอีกฝ่ายไว้ “เจ้าศรัทธาในพระพุทธรูปหรือไม่”

ชิงจู้รู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย “ไม่ขนาดนั้นเจ้าคะ...”

เหยียนอี้เอ่ย “นับแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้าต้องเริ่มศรัทธาได้แล้ว ไป
ซื้อสร้อยประจำตัว ชื่อแทนบุญมาไว้ในห้องข้าง ต่อไปก็สวดมนต์อธิษฐาน
แทนข้าด้วย” พูดจบนางก็เดินจากไป

เหยียนอี้คุ้นเคยกับทุกเส้นทางในจวนสกุลไป นางเดินทอดน่อง
ประเดี้ยวดมดอกไม้ เตียววักน้ำเล่น เพลิดเพลินกับฤดูใบไม้ผลิหลังจาก
เกิดใหม่ เพียงไม่นานก็เดินมาถึงบริเวณคอกม้า

วันนี้คอกม้าค่อนข้างว่าง นางเห็นเงาร่างผอมสูงอยู่ตรงมุมคอกจริงๆ
คำนวณแล้วปีนี้จะอายุราวสิบเอ็ดสิบสองปี นั่งอยู่บนลังไม้ หนีบโครง
สำหรับสานรองเท้าแตะตรงหว่างขา นิ้วมือเรียวยาวที่เต็มไปด้วยรอย
แผลเป็นและหนังดำนํ้ากัลงถึกรองเท้าสานอย่างชำนาญ

ยามนี้เขาผอมแห้งไม่ต่างจากก้านต้นป่าน...ใครจะคิดว่าแม่ทัพซ่าน
ซึ่งกุมอำนาจทางการเมืองตั้งแต่วัยยี่สิบต้นๆ จะมีวัยเด็กเช่นนี้กันหนอ

สิทธิ์ในการประจบประแจงซ่านกวงหยวนเป็นของไปเหยาเหยา
เท่านั้น หากตัวประกอบหญิงอย่างเหยียนอี้ให้ความอบอุ่นแก่เขาในยามนี้
ก็มีแต่จะถูกแวงกัดยามเติบโตใหญ่

ยิ่งไปกว่านั้นนางยังคร้านจะประจบประแจงคนที่คาดเดาจิตใจได้ยาก
พรรคนี้ หากไม่ฉวยโอกาสใช้ประโยชน์ในตอนนั้นก็คงไม่มีโอกาสอีกแล้ว

นางเพิ่งเอ่ยปาก “เจ้า...” กลับได้ยินเสียงไปเหยาเหยาดังขึ้น

“พี่ชาย ท่านกำลังทำอะไรอยู่หรือ”

“ให้ตายสิ! ไปเหยาเหยา เจ้าุ่นวายถึงขนาดนี้เชียวหรือ จบไปจาก
หนึ่งก็รีบมาโผล่อีกฉก?! อีกอย่าง...ซานกงหย่วนเป็นพระรองคนที่สอง
ไม่ใช่หรือ ไปเหยาเหยายังไม่เจอพระเอกหรือพระรองคนที่หนึ่ง ก็เสนาหน้า
มาเจอซานกงหย่วนแล้วหรือนี้”

เหยาเหยา